

๑

“เด็กที่เกิดวันนี้เป็นเด็กมหาเสน่ห์ ใครเห็นก็หลงรัก เป็นเด็กจิตใจดีงาม มีดวงดาวแห่งโชคชะตาเล็งราศีเกิด นัยว่าเด็กผู้นี้จะมีโชคแปลกๆ ทั้งยังมีอำนาจวาสนาประดุจมีดาวอุ่มสม หากแม่นมีศัตรู ศัตรูก็แพ้พ่ายไร้หนทางสู้ ส่วนเนื้อคู่ก็เกือกลักกันมาทุกชาติภพ เรียกได้ว่าเกิดมาเพื่อชมกันและกันโดยเฉพาะ...” แว่วเสียงดีเจอ่านดวงเด็กที่เกิดวันนี้ผ่านรายการวิทยุชื่อดังรายการหนึ่ง

“คุณ สงสัยถ้าลูกสาวของเราเกิดวันนี้ ทำทางจะเอาเรื่องไม่เบา นะคะ” เจนจิราที่บังเอิญเปิดวิทยุในรถแล้วเจอเข้าพอดีหันไปบอกสามีที่กำลังขับรถมุ่งหน้าตรงไปยังโรงพยาบาล เพื่อไปหาคุณหมอตามที่ได้นัดหมายไว้

“โชคดีที่ลูกสาวของเราหมอนัดอีกสองอาทิตย์” ดร. อธิกรหันม้ายิ้มให้ภรรยา

“แหม คุณ มันก็ไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้นสักหน่อย มีลูกสาวเป็นเด็กมหาเสน่ห์ ไม่ดีตรงไหน”

ผู้เป็นสามีสงยิ้มบางๆ ให้ภรรยา “ผมอยากได้ลูกสาวที่น่ารักเรียบร้อยเหมือนคุณ”

ว่าที่คุณแม่อมยิ้มเขินๆ พร้อมกับส่งสายตาค้อนเล็กๆ ให้สามมี
“ลูกคนที่สามแล้วนะคุณ ยังทำหวานกันได้อีก”

เสียงหัวเราะดังกังวานขึ้นในรถ “มันก็ต้องมีบ้าง เดี่ยวคุณจะหาว่า
ผมจืดชืด ทั้ๆ ที่ก่อนแต่งงานผมหวานมาก”

“ฉันจะไม่แปลกใจเลยคะ ถ้าลูกสาวคนนี้จะเป็เด็กมหาเสน่ห์ ใคร
เห็นก็หลงรัก”

“ขอแค่มหาเสน่ห์เล็กๆ ก็พอ อย่าให้ผมต้องนั่งถือไม้ตะพดตอน
อายุห้าสิบหกสิบเลย เห็นใจผมเถอะ”

สองสามมีภรรยาหนึ่งคุยหนึ่งหัวเราะกันไปจนเกือบถึงโรงพยาบาล แต่
พอเลี้ยวรถเข้าโรงพยาบาล ว่าที่คุณแม่ก็เริ่มออกอาการนึ่วหน้า จนอีกฝ่าย
ต้องเอ่ยถาม “เจน เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมทำหน้าแบบนั้น”

“สงสัยลูกสาวของเราคงไม่ต้องรออีกสองอาทิตย์แล้วละคะ” เจนจิรา
สูดปาก “ปวด...ท้อง”

“ใจเย็นไว้ก่อนนะเจน ถึงโรงพยาบาลพอดี เดี่ยวผมจะเอารถเข้าไป
จอดหน้าตึก ไหวหรือเปล่า” ดร. อธิกรถามขึ้นอย่างห่วงใย

“ไหวคะ” เจนจิราส่งยิ้มให้สามมี

ชั่วอึดใจอธิกรก็นำรถยนต์มาจอดเทียบหน้าตึก หลังจากนั้นเจนจิรา
ก็ถูกส่งตัวไปยังแผนกสูตินรีเวช ไม่ถึงสามชั่วโมงต่อมา ดร. อธิกร ทัศนัญชา
ก็ได้บุตรสาวเป็นเด็กหญิงหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารักที่ส่งเสียงร้องดังก้องไปทั่ว
ทั้งห้อง ท่ามกลางความดีใจเป็นล้นพ้นของสองสามมีภรรยาและบุตรชาย
อีกสองคนที่รีบตามมาดูน้องสาว...สมาชิกคนใหม่ของครอบครัวทัศนัญชา

สี่ปีผ่านไป

“ไม่ไปโรงเรียน!! ไม่ไปโรงเรียน!!” เสียงแผดร้องของเด็กชายวัย
สี่ขวบดังลั่นอยู่หน้าประตูบ้าน ใบหน้าของเด็กชายเประอะเป็อนไปด้วย
คราบน้ำตา

“ตัวผมนี่ร้องไม่ไปโรงเรียนอีกแล้วหรือคุณ” คนเป็นพ่อเดินเข้ามาดู
ลูกชายที่ยืนร้องไห้หน้าหน้าต่างไหลพรากอย่างน่าเวทนา

“คะ อาทิตยฺที่แล้วก็ยังไม่ขนาดนี้ แต่ไม่รู้เป็นอะไร ร้องเหมือนจะขาดใจ” นางพิจิตราพูดอย่างเปลือยใจ

เด็กชายตัวสูงใหญ่เดินออกมาเป็นคนท้ายสุด ก็มลงมองหน้าน้องชายของตัวเอง พร้อมกับเอ่ยถามเสียงขรึม “วัฒน์ ไปโรงเรียนแค่นี้จะร้องให้ทำไม”

เด็กชายตัวเล็กเงยหน้าขึ้นมามองพี่ชาย ตอบเสียงกระต่อนกระแท่น “วะ...วัฒน์ไม่อยากจะไปโรงเรียน ววัฒน์...ปวดหัว”

“เมื่อวานซืนก็ปวดไปแล้วไม่ใช่หรอ จะปวดอะไรวันเว้นวัน” พี่ชายเอ่ยเสียงดูอย่างรู้ทัน

“ปวดจริงๆ วันนั้นปวดข้างซ้าย วันนั้นปวดข้างขวา” พุดจบเด็กชายก็รีบยกมือขึ้นมากุมหัวและนวดหน้า เสมือนว่าปวดมากมายจนไปโรงเรียนไม่ได้

คนเป็นพี่ชายส่ายหน้า “อย่ามาลูกเล่น เมื่อกี้พี่ยังเห็นวัฒน์วิ่งไล่หมาอยู่เลย”

คนโดนจับได้เม้มปาก หน้าหงิก และเมื่อรู้ตัวว่าเหตุผลของตนไม่สามารถโน้มน้าวให้พี่ชายเชื่อได้ ก็เริ่มหันไปใช้เสียงผลสมน้ำตาเรียกร้องความสงสารจากพ่อและแม่แทน

“วัฒน์ไม่อยากจะไปโรงเรียน! ววัฒน์ปวดท้อง! ปวดขา เดินไม่ได้”

“พ่อครับ พาไปโรงพยาบาลดีกว่า ท่าทางวัฒน์จะอาการหนัก เป็นหลายอย่างแบบนี้” ผู้เป็นพี่ชายเอ่ยบอกบิดาด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“วัฒน์จะไม่ไปไหนทั้งนั้น ววัฒน์จะอยู่บ้าน จะนอนพักรักษาตัวเฉยๆ” เด็กชายที่กำลังจะโดนพาไปโรงพยาบาลรีบบอกพ่อกับแม่เสียงดัง

นายเชษฐากับนางพิจิตราทำท่าจะตามใจลูกชายคนเล็กของบ้าน ถ้าไม่ติดสายตาของลูกชายคนโตที่มองห้ามไว้

“เตี้ยผมจัดการเองครับพ่อ ถ้ายังไงพอกับแม่ไปรถที่รถก่อนก็ได้ครับ” รามัน บุตรชายคนโตของบ้านวรเดชาวัฒน์ รับอาสาจัดการน้องชายเอง

สองสามีภรรยาหนักอึ้งกิริยาดังของเมืองไทยพยักหน้าให้ลูกชายคนโต

เป็นคนจัดการ และผลัดเดินออกไปขึ้นรถยนต์ที่จอดรออยู่

“เอาละ วัฒน บอกรั้วมา ทำไมถึงไม่ออกไปโรงเรียน ที่โรงเรียนมีอะไร” รามันถามน้องชายทันทีเมื่ออยู่กันสองคน

เด็กชายหลบสายตาดูๆ ของพี่ชาย “วัฒนไม่สบาย ไปโรงเรียนไม่ได้”

“โดนใครแกล้งหรือเปล่า” รามันถามน้อง

“เปล่า!!” เสียงเล็กๆ รีบปฏิเสธ สายตาทูลบต่ำลงอย่างผิดสังเกต

“เอาเป็นว่าวันนี้วัฒนไปโรงเรียนก่อน แล้วเดี๋ยวพี่จะให้ลาป่วยได้สองวัน เลิกเอาได้เลยว่าวันไหนอยากปวดหัว วันไหนอยากปวดท้อง”

ดวงตาเด็กชายเป็นประกาย ก่อนจะถามย้ำเพื่อความแน่ใจ “ให้สองวันจริงหรือเปล่า”

“จริง แต่วันนี้ต้องไปโรงเรียน โอเคไหม”

“ได้ แต่วัฒนขอสามวัน มีปวดขาด้วย” เด็กชายวัยสี่ขวบขอเพิ่มอย่างได้ใจ

พี่ชายทำหน้าระอาใจ แต่สุดท้ายก็ต้องยอมพยักหน้าตกลงให้น้องชายตัวดี วัฒนเป็นลูกหลงที่เกิดตอนพ่อกับแม่อายุมากแล้ว ทำให้อายุของเขากับน้องชายห่างกันถึงเก้าปี และด้วยความที่วัฒนเป็นลูกชายคนเล็ก คนทั้งบ้านจึงรุมตามใจทุกอย่าง จะมีก็แต่เขาเท่านั้นที่ต้องคอยปรามไว้ ไม่อย่างนั้นเวลาไม่พออะไรจะออกฤทธิ์ออกเดชจนทุกคนต้องเวียนหัว

บ้านหลังใหญ่กลับมาเงียบสงบอีกครั้ง เมื่อเด็กชายตัวเล็กยอมไปโรงเรียนแต่โดยดี จากนั้นอีกประมาณครึ่งชั่วโมงวัฒนก็ถูกพามาส่งหน้าห้องเรียน โดยมีพี่ชายคนโตเข้ามาทำหน้าที่ดูแลน้องแทนพ่อและแม่ ที่บังเอิญมีธุระด่วนในเช้าวันนี้พอดี

“เลิกเรียนแล้วนั่งคอยพี่ที่เดิม รู้ไหม” รามันสั่งน้อง

เด็กชายพยักหน้าเบาๆ “พี่รามันมาเร็วๆ นะ วัฒนไม่อยากคอยนาน”

“ได้ เอาละ ตอนนี้นำห้องไปได้แล้ว” รามันดันหลังน้องชายให้เดินเข้าไปในห้อง เด็กชายตัวเล็กตัวเกร็งขึ้นเล็กน้อย จนคนเป็นพี่รู้สึกได้ว่า

น่าจะมื่ออะไรผิดปกติ “มื่ออะไรหรือเปล่าวัฒน์”

“ไม่มี พี่รามันไปเถอะ” เขาตอบอ้อมอ้อม

รามันพยักหน้า “งั้นพี่ไปละนะ” พุดจบ คนเป็นพี่ก็หมุนตัวเดินออกไปจากห้อง แต่เดินไปได้ไม่กี่ไกลนัก รามันก็เดินย้อนกลับมาใหม่อีกครั้ง และหลบอยู่หน้าห้อง เพื่อจับตาดูน้องชาย

“ไหนบอกว่าจะวันนี้จะไม่มาโรงเรียน” เสียงเล็กๆ จากด้านหลังถาม คนที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้อง

เด็กชายเม้มปากแน่นด้วยความไม่พอใจ และโพล่งตอบออกมาอย่างโอ้อวดนิดๆ “เราจะได้หยุดสามวัน เธอจะหยุดไม่ได้หรอก”

“เห็นพุดมาตั้งหลายวันแล้ว แล้วก็มาทุกที”

“แต่พุดนี่เราจะหยุดจริง สามวันติดๆ กันด้วย” ราววัฒน์บอกเพื่อน อย่างไม่พอใจที่โดนเพื่อนหาว่าไม่แน่จริง

“ซี้คู้” เด็กหญิงสายหน้าไม่เชื่อ

“เราไม่ได้ซี้คู้ พี่ชายเราอนุญาตแล้ว” เด็กชายพุดข่มอีกฝ่าย

“โอ...คนที่มาส่งหน้าห้องเมื่อกี้นะเธอ ตัวแค่นั้นจะมานุญาตอะไรได้” เด็กหญิงทำเสียงไม่เชื่อ

“พี่เราไม่ได้ตัวแค่นั้นนะ พี่เราตัวใหญ่กว่าคนอื่น แล้วก็ดูมากๆ ด้วย อย่างเธอนะ พี่เราลัคนิดเดียวก็กระเด็นไปไกลแล้ว ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้น ว่าพี่เราเก่งขนาดไหน” เด็กชายยกพี่ชายมาพุดขู่ฝ่ายตรงข้าม

“กระจอก” น้ำเสียงเด็กหญิงดูถูกพี่ชายเพื่อนอย่างชัดเจน

“พี่เราไม่ได้กระจอก พี่เราเป็นถึงหัวหน้าชั้น สอบก็ได้ที่หนึ่ง แล้วก็ เป็นนักกีฬาประจำโรงเรียนด้วย พี่เราเก่งที่สุด โตขึ้นไปก็ต้องดูแลบริษัท ของพ่อเรา แล้วพี่เราก็จะมีลูกน้องเป็นพันๆ หมื่นๆ คน” ราววัฒน์เถียง เพื่อนหน้าดำหน้าแดง

“ไม่อีกแล้ว” เด็กหญิงสายหน้าเอือมๆ

“เราไม่ได้ไม่” คนถูกหาว่าไม่เสียงดังขึ้นอย่างไม่พอใจ

“พวกเธอเชื่อที่ราววัฒน์พุดหรือเปล่า” เด็กหญิงคนเดิมหันไปถาม เพื่อนๆ ที่เริ่มเดินเข้ามามุงดู

“ไม่เชื่อ” เด็กหญิงตัวเล็กสุดเป็นคนตอบ

“ถ้าไม่เชื่อ ไปเลย นี่แน่ะ ไม่เชื่อใช่ไหม” ราวฉน์ผลักเด็กหญิงที่ตอบว่าไม่เชื่อจนเข้าไปข้างหลัง

เด็กหญิงตัวตันเรื่องปรีเข้าไปผลักราวฉน์เมื่อเห็นเพื่อนโดนผลัก “กล้าผลักเพื่อนเราหรือ นี่แน่ะ”

ราวฉน์เข้าไป และทำท่าจะเอาคืน ถ้าไม่ติดที่รามันรีบเดินเข้ามาห้ามทัพน้องชายกับเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียนเสียก่อน

“วิฉน์ อย่ารังแกผู้หญิง”

“พี่รามัน แต่ยายนำจิวมาผลักวิฉน์ก่อนนะ” น้องชายรีบหันไปฟ้อง

“เธอนั้นแหละมาผลักเพื่อนเราก่อน เด็กชู้โกหก” เด็กหญิงยื่นหน้าขีดไม้เกรงกลัว แม้อีกฝ่ายจะมีพี่ชายตัวใหญ่มาเป็นพวกด้วยก็ตาม

“พี่รามันจัดการเลย เอาให้รู้ชะบังว่าพี่นะไม่กระจอก” ราวฉน์ยุพี่ชาย

รามันมองหน้าน้องชายและเลยมามองหน้าเด็กหญิงผมเปีย ดวงตากลมโต ที่ยื่นหน้าตาเอาเรื่องอยู่เบื้องหน้า “เป็นเด็กผู้หญิงควรจะทำตัวเรียบร้อย พุดจากันดีๆ ก็ได้ ไม่ควรใช้กำลังเหมือนเป็นเด็กอัมพาลรู้หรือเปล่า น้ำจิว”

“สอนน้องชายตัวเองก่อนสิ” เด็กหญิงย้อนเสียงดัง

“ทั้งคุณั้นแหละ วิฉน์ก็เหมือนกัน ไปผลักเพื่อนก่อนทำไม เป็นลูกผู้ชายห้ามรังแกผู้หญิงที่อ่อนแอกว่า” รามันหันมาเล่นงานน้องชาย

“ก็เขาไม่เชื่อวิฉน์” เสียงอ่อยๆ บอกพี่ชาย

“ถึงเพื่อนวิฉน์จะไม่เชื่อ วิฉน์ก็ไม่มีสิทธิ์ไปผลักเพื่อนแบบนั้น” ราวฉน์สอน

“ใช่ อย่างนี้แหละที่เรียกว่าใช้กำลังเหมือนเป็นเด็กอัมพาลของจริง” เด็กหญิงได้ที่ซ้ำเติม ซ้ำยังหันไปพยักหน้าชวนเพื่อนๆ ที่ยืนรายล้อมให้ช่วยกันซ้ำให้หนัก

รามันมองเด็กหญิงแล้วได้แต่ส่ายหน้า หน้าตาก็น่ารักน่าเอ็นดูอยู่หรอก แต่ท่วงท่าวาจาร้ายกาจไม่ใช่เล่น

“เอาละ จับมือคืนดิฉัน แล้วต่อไปห้ามทะเลาะกันอีก ไม่อย่างนั้นพี่จะฟ้องให้คุณครูจัดการ วัฒน น้ำจิว จับมือกันซะ” รามันลั่งเตี๋ยๆ ให้ทำตามแต่โดยดี

เด็กชายแหม้มปาก ออกอาการไม่อยากจับมืออีกฝ่าย ส่วนเด็กหญิงก็ยืนนิ่งหน้าตาเอาเรื่อง ทำท่าไม่ยอมเหมือนกัน

“ราววัฒน น้ำจิว” รามันเรียกชื่อทั้งสองคนเสียงเข้ม

เด็กชายวัยสี่ขวบรู้ว่าถ้าพี่ชายเรียกชื่อเต็มๆ แบบนี้แสดงว่ากำลังจะโมโห เด็กชายจึงจำต้องเดินเข้าไปหาเด็กหญิง แล้วยื่นมือขวาออกไปตรงหน้า

“ใครยื่นมือก่อนคนนั้นแพ้ เธอแพ้เราแล้ว” เด็กหญิงพูดอย่างผู้ชนะ

“เราไม่แพ้” มือเล็กๆ เปลี่ยนจากที่จะจับมือเป็นผลักอีกฝ่ายอย่างแรง

เด็กหญิงเซไปข้างหลังแล้วล้มลง เด็กๆ ที่เหลื่อมมองเพื่อนล้มด้วยความตกใจและพากันส่งเสียงร้องเอะอะ

“น้ำจิวหกล้ม!”

“ราววัฒนผลักน้ำจิวหกล้ม!”

“วัฒน!! ทำไม่ทำแบบนี้” รามันดุน้องเสียงดัง ก่อนจะรีบเดินเข้าไปดูเด็กหญิงที่ล้มลง พร้อมกับถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง “น้ำจิว เป็นอะไรหรือเปล่า”

“กั๊ล้าผลักเราไซ้้ม้ย” เด็กหญิงพูดลุกขึ้น และทำท่าจะกระโจนเข้าไปหาเด็กชายที่กั๊ล้าผลักตน

รามันรีบเอื้อมมือมาแตะครูปตัวเด็กหญิงเอาไว้ ด้วยกลัวว่าเรื่องราวจะบานปลายไปมากกว่านี้ “น้ำจิว อย่า...” รามันพูดยังไม่ทันจบประโยคเด็กๆ ทุกคนก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นภาพตรงหน้า

“จ๋า!”

ปากน้อยๆ จับข้อมือของคนทีกั๊ล้าเข้ามาขัดขวางอย่างแรง

เด็กชายทำหน้าเล็กลักเมื่อเห็นพี่ชายโดนกัด ส่วนเด็กคนอื่นๆ ก็ได้แต่ยืนนิ่งมองอย่างตกใจ

“น้ำจืด ปล่อยเดี๋ยวนี้” รามันเอ็ดเด็กหญิงเสียงห้วน แต่เด็กหญิงก็ยังกัดไม่ปล่อย รามันพยายามง้างปากของเด็กหญิงเพื่อดึงข้อมือออก แต่ทำยังไงก็ไม่หลุด

ราวฉมึนเห็นเลือดไหลซึมออกมาจากมุมปากของเพื่อนร่วมชั้นที่กัดพี่ชายตน จึงร้องเสียงหลงลั่นห้อง “ช่วยด้วย!! พี่รามันโดนกัด!! น้ำจืด เป็นผีดิบ!! ใครก็ได้ช่วยด้วย!! ตอนนี้อปีศาจน้ำจืดกินเลือดของพี่รามันจะหมดตัวแล้ว!!”

ลั่นเสียงตะโกนของเด็กชาย เด็กๆ ก็หันไปตามกันให้วุ่นวาย

“น้ำจืดเป็นผีดิบเหรอ”

“น้ำจืดเป็นผีดิบจริงหรือเปล่า”

“เราไม่ได้เป็นผีดิบ” น้ำจืดเงยหน้าจากข้อมือรามันขึ้นมาบอกเพื่อนมุมปากของเด็กหญิงเปรอะเลือดสีแดงนิดๆ

“กรี๊ด...ผีดิบอาละวาด” เสียงร้องกรี๊ดจากเด็กๆ ดังลั่นห้อง เมื่อเห็นเลือดไหลย่อยลงมาจากปากเพื่อน

“ฮือๆๆ” ราวฉมึนปล่อยโฮออกมาทันที “พี่รามันกลายเป็นผีดิบไปแล้ว ต่อไปนี่ฉมึนจะไม่มีพี่ชายเป็นคน จะมีพี่เป็นผีดิบ ไม่เอา! วัณไม่เอา!”

“กรี๊ดๆๆ” หนีเร็ว ปีศาจผีดิบจะมากินเลือดพวกเราเป็นรายต่อไป” เสียงเด็กๆ กรี๊ดร้องและบอกต่อๆ กันดังลั่นห้อง จากนั้นความโกลาหลวุ่นวายภายในห้องเรียนก็ตามมามาติดๆ เด็กๆ วิ่งไปกรี๊ดไป วนไปวนมาอยู่ภายในห้อง เหมือนกำลังเล่นวิ่งไล่จับกันไม่มีผิด

รามันมองภาพเด็กๆ แล้วรู้สึกเวียนหัว โดยเฉพาะน้องชายของเขาที่ร่วมเข้าไปต่อแถววิ่งหนีด้วย ทั้งๆ ที่ตัวเองก็กำลังร้องไห้สะอื้นฮักๆ น้ำตานองหน้า

“เด็กเกเร” รามันหันมาดูเสียงเข้มใส่เด็กหญิงตัวตันเหตุ

เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมามองคนที่ทำเสียงดุใส่ ก่อนจะถลึงตามองอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ “ถึงเราจะเป็นเด็กเกเร แต่เราก็ไม่เคยรุมรังแกคนอื่น ผู้ใหญ่นิสัยไม่ดี เข้าข้างน้องชายตัวเอง”

“ทำไมทำตัวไม่น่ารักเลย” รามันดูซ้ำเมื่อโดนเด็กหญิงยกยกย่อน

“ไม่ต้องมารักเรา เรามีคนรักเยอะอยู่แล้ว” เด็กหญิงเถียงลู้

รามันมองเด็กหญิงตัวเล็กที่ยืนเซ็ดหน้าอยู่ตรงหน้าด้วยสายตาดูๆ
“เป็นเด็กเป็นเล็ก ผู้ใหญ่สั่งสอนก็ควรเชื่อฟัง ไม่ใช่เถียงทุกคำแบบนี้”

“เฮอะ” เสียงเฮอะของเด็กหญิงทำเอารามันหมั่นไส้ “อายุเท่าไร? ทำมาสั่งสอนอย่างกับเป็นผู้ใหญ่ เราไม่เชื่อคนที่อายุไม่ถึงเลขสองหลักหรอกนะ”

“สิบสาม” รามันกัดฟันพูด

เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นไปจ้องหน้าคนที่อายุสิบสาม “อืม...แต่เราก็ไม่เชื่ออยู่ดี”

“น้ำจืด ทำไม่ถึงดื่อย่างนี้” รามันพูดเสียงหัววน

“เราไม่ได้ดื่้อ พ่อกับแม่บอกว่า เราเป็นเด็กที่มีความคิดเป็นตัวของตัวเองสูง” เด็กหญิงอธิบายให้รามันฟัง

รามันพยายามข่มอารมณ์กรุ่นๆ ของตนเอาไว้อย่างที่สุด ขนาดน้องชายของเขาที่ว่าวุ่นวายเง่าแล้ว ยังเทียบไม่ได้กับเด็กหญิงที่ยืนพูดจ้อๆ คนนี้ เพราะแม่ราวฉนั้นจะช่างพูดเหมือนกัน แต่อย่างดีก็แค่พูดเรื่อยเปื่อย ผิดกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่คำพูดคำจาเกินวัยและชวนให้โมโหจริงๆ

“เกิดอะไรขึ้นคะเนี่ย” ครูพี่เลี้ยงอุทานด้วยความตกใจ หลังจากที่เดินกลับเข้ามาในห้องแล้วเห็นความวุ่นวายของเด็กๆ

“คุณครูขา คุณครูขา” เสียงเด็กๆ เรียกหาคุณครูกันดังขรม ก่อนที่ทั้งหมดจะรีบวิ่งเข้าไปรายงานแข่งกันเสียงดังลั่น

“น้ำจืดเป็นผีดิบค่ะ”

“น้ำจืดกินเลือดเป็นอาหารเข้า”

“น้ำจืดจะกินพวกเราด้วยหรือเปล่าคะครูขา”

“เราไม่ได้เป็นผีดิบ เราถูกใส่ร้าย” เสียงเล็กๆ ตะโกนตอบแทนคุณครูที่ยังยืนงงอยู่กลางห้อง

คุณครูมองน้ำจืดแล้วตกใจที่เห็นคราบเลือดเประอะปากเด็กหญิง
“เกิดอะไรขึ้นคะ น้องน้ำจืดทำไมถึงเป็นแบบนี้”

“น้ำจืดดูดีเลือดพีรามันครับ พีรามันโดนน้ำจืดกัด กลายเป็นปีศาจ ผีดิบไปด้วยอีกคน” ราวีฉน์ฟ้องครู สายตามองพี่ชายอย่างสงสาร

รามันรีบพูดขึ้นก่อนที่เรื่องจะไปกันใหญ่ “เกิดอุบัติเหตุชนิดหน้อย ครับคุณครู แต่ไม่มีอะไรมาก ถ้ายิ่งไงผมขอตัวไปห้องพยาบาลก่อน จะได้ พาน้ำจืดไปล้างปากด้วย รบกวนคุณครูช่วยอธิบายให้เด็กๆ ฟังด้วยนะ ครับว่าผีดิบไม่มีจริง อย่าไปเชื่อน้องชายผม เพราะเขาเพิ่งดูหนังเรื่องผีดิบ ไปเมื่อสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา”

พูดจบ รามันก็คว้าข้อมือของตัวต้นเหตุและพาออกไปจากห้อง น้ำจืด หันกลับมามองเพื่อนๆ พร้อมกับยั่วคำพูดของตัวเองอีกครั้ง “เราไม่ได้เป็น ผีดิบ ราวีฉน์ดูหนังแล้วมาเพื่อเจ้อ อย่าไปเชื่อล่ะ”

“ฉน์ไม่ได้เพื่อเจ้อ!” เด็กชายตะโกนตอบ

“ไปกันได้แล้ว” รามันสายหัวรีบตัดบท และพาเด็กหญิงเดินออกไป อย่างรวดเร็ว

“เอาละค่ะ เด็กๆ ทุกคนอยู่ในความสงบนะคะ...” เสียงคุณครูปราม เด็กๆ ดังไล่หลังทั้งสองคนขณะเดินออกไป

รามันพาเด็กหญิงเดินมาจนเกือบถึงห้องพยาบาล จู่ๆ เด็กหญิงก็ กระตุกมือของรามันเหมือนมีอะไรจะบอก “นี่ๆ”

“มีอะไร” รามันก้มหน้าลงมาถาม

“พาเราไปเข้าห้องน้ำหน้อยสิ เราปวดฉี่” เด็กหญิงบอก

“อะไรนะ!” รามันถามอย่างไม่เชื่อหูที่ต้องกลายเป็นพี่เลี้ยงเด็ก โดยไม่รู้ตัว

“เร็วๆ เราจะทนไม่ไหวแล้วนะ” เด็กหญิงรีบพูด

รามันทำหน้าที่เต็มกลิ่น ก่อนจะรีบพาเด็กหญิงไปเข้าห้องน้ำ เมื่อมาถึงหน้าห้องน้ำ รามันก็ยืนรออยู่หน้าห้อง และสั่งให้เด็กหญิงเดินเข้าไป คนเดียว แต่เด็กหญิงไม่ยอม

“เราไม่อยากเข้าไปคนเดียว เข้ามาเร็วๆ เต็มเราฉี่ราดนะ”

“ห้องน้ำหญิงผู้ชายเข้าไม่ได้หรอก” รามันให้เหตุผล

“อะไรกัน เมื่อวานราวีฉน์ยังเข้ามาเลย แถมยังไปเข้าห้องผู้หญิงด้วย

เร็วๆ นี้จะราดแล้วนะ” เด็กหญิงบอกพี่ชายของเพื่อน

รามันกลุ่มใจอย่างแรงกับความวุ่นวายที่ไม่จบไม่สิ้นของวันนี้ แต่สุดท้ายก็ยอมเดินเข้าไปในห้องน้ำหญิงอย่างเสียไม่ได้

“เฮ้อ...เออะ รีบเข้าเร็วๆ” รามันถอนใจอย่างโล่งอก เมื่อเห็นว่าในห้องน้ำไม่มีใคร

“อย่ามาแอบดูเรานะ” พุดจบเด็กหญิงก็เดินเข้าไปในห้องน้ำ แล้วเปิดประตูค้างไว้ให้มองเห็นข้างนอก

“เรื่องมากจริงๆ” รามันบ่น เหลือบมองประตูห้องน้ำที่ถูกเปิดทิ้งไว้แล้วได้แต่ส่ายหน้า

“อย่าหันมานะ เราจะถอดกระโปรงแล้วด้วย” เด็กหญิงร้องบอกอีกคน

“รู้แล้วนะ ไม่แอบดูหรอก” รามันพูดเสียงหนายใจ และถือโอกาสที่ต้องคอยเด็กหญิงเข้าห้องน้ำ ตรงเข้าไปล้างแผลที่อ่างล้างมือ

เด็กหญิงใช้เวลาเข้าห้องน้ำสักพัก เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดินออกมา รามันบอกให้เด็กหญิงบ้วนปากล้างคราบเลือดที่ติดอยู่บนริมฝีปากออกเสีย น้ำจืดรีบทำตามที่รามันบอกอย่างเด็กवानอนสอนง่าย

“เห็นมั๊ย เราพุดรู้เรื่องก็เป็น พ่อกับแม่บอกเราว่า เราเป็นเด็กเชื่อฟังถ้าอารมณ์ดี”

รามันอมยิ้ม มองใบหน้าจิ้มลิ้มแล้วอดนึกเอ็นดูไม่ได้ บทจะพุดรู้เรื่องก็ง่ายแสนง่าย แต่บทจะดีก็หน้าต๋องให้กินลายน้ก

“หมายความว่าตอนนี้อารมณ์ดีแล้ว?”

“ใช่” เด็กหญิงพยักหน้าตอบ พร้อมมอมบรอยยิ้มหวานหยดอย่างเอาอกเอาใจให้อีกฝ่าย

รามันเลิกคิ้ว รอยยิ้มแบบนี้เหมือนจะมีอะไรแปลกๆ ที่ไม่น่าไว้วางใจ

“ช่วยเราหน่อยสิ” เด็กหญิงพุดอวยๆ

“ช่วยอะไร” รามันถามด้วยน้ำเสียงสงสัย

เด็กหญิงล้วงมือเข้าไปหยิบอะไรสักอย่างในกระเป๋ากระโปรง และ

ยื่นให้รามัน “เราไม่แน่ใจว่าข้างไหนข้างหน้า เราไม่อยากใส่กลับด้าน ช่วยดูให้เราหน่อย”

รามันขมวดคิ้ว มองกางเกงในตัวเล็กจิ๋วสีชมพูลายดอกไม้ของเด็กหญิง แล้วพูดอย่างปลงๆ “ใส่ๆ ไปเถอะ อยู่ข้างในไม่มีใครเห็นหรอก”

“ไม่ได้!!” เสียงเด็กหญิงบอกเหมือนเป็นเรื่องใหญ่ “พี่ชายเราบอกว่าคนที่ใส่กางเกงกลับด้านจะได้แฟนแก่ เราไม่เอาด้วยหรอก”

“ตัวกะเปี้ยกแค่นี้ทำเป็นคิดเรื่องแฟน” รามันบ่นเบาๆ แต่ก็เอื้อมมือไปปรับกางเกงเด็กหญิงมาพลิกดู “ด้านนี้ด้านหน้า คงใส่เองเป็นนะ”

“เป็น แต่พื้นมันเปี้ยก เรากลับกางเกงในละอะ ใส่ให้เราหน่อยสิ” เด็กหญิงบอก

รามันพ่นลมหายใจพรีตออกจากปาก สายตามองจ้องเด็กหญิง คิดจะปฏิเสธไป แต่ครั้นมองไปแล้วเจอกับดวงตากกลมโตออกอ้อน จากที่คิดจะปฏิเสธก็ปฏิเสธไม่ลง

“มา! มา! วุ่นวายจริงๆ พ่อกับแม่เราเขาไม่บ่นปวดหัวมึงเธอ มีลูกสาววุ่นวายแบบนี้”

“ไม่เน่ พ่อกับแม่บอกว่า เราเป็นสีสันของบ้าน ทำให้บ้านน่าอยู่และมีความสุข” เด็กหญิงพูดอดนินดๆ

รามันเข้าใจทันทีว่าทำไมเด็กผู้หญิงคนนี้กับน้องชายของเขาถึงเป็นคู่ปรับกัน ก็เพราะทั้งสองคนเป็นสีสันของบ้านทั้งคู่ เมื่อสีสันกับสีสันมาเจอกัน เลยกลายเป็นพระเพลิงที่สร้างความวุ่นวายให้คนรอบข้าง เหมือนที่เขากำลังประสบอยู่ตอนนี้

“เอาละ คราวนี้ไปห้องพยาบาลกันได้แล้วใช้ไหม” รามันเอ่ยขึ้น เมื่อสวมกางเกงในให้เด็กหญิงเรียบร้อยแล้ว

“ได้สิ แต่เราไม่คิดเลยนะว่าพี่ชายของราวีฉน์จะเป็นคนดีเหมือนกัน นึกว่าจะเป็นเหมือนราวีฉน์ซะอีก”

รามันเลิกคิ้ว “ทำไม วัฉน์เขาทำอะไร”

“ซีม่จะตาย เมื่อวานก็บอกว่าจะหยุดเรียนชั่วคราวพวกเรา แล้วยังบอกอีกด้วยนะว่าตัวเองหล่อที่สุดในห้อง โช้...เราไม่อยากจะบอกหรอก เราว่า

ราวฉนั้นนะ หน้าตาเหมือนปลาน้ำลึกตัวหนึ่งที่เราเคยดูสารคดีในโทรทัศน์
ตาโตๆ อ้าปากพะงาบๆ”

รามันกลืนหัวเราะ ที่น้องชายดันหน้าตาไปเหมือนปลาน้ำลึกตาโตๆ
อ้าปากพะงาบๆ ที่นานๆ จะมีโอกาสโผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำสักครั้ง

“แต่ที่หนักที่สุด ราวฉนั้นนะ ชอบเปิดกระโปรงผู้หญิง”

รามันล้าลักพรวด น้องชายของเขาช่างกล้าก่อกองเรื่องจริงๆ

“แต่ไม่กล้ามาเปิดกระโปรงเราหรอก เพราะเราต้อยหน้าหายแน่”
เสียงเล็กๆ พุดอย่างจริงจัง

“ต้อยเป็นหรือเรา” รามันถาม

“เป็นสิ เรานะเล่นเตะต้อยกับพี่ชายทุกวัน” เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมา
ตอบ “จะลองดูไหม ยืนหน้ามาสิ เราจะต้อยให้ดูเป็นตัวอย่าง”

“เอาเถอะ เชื่อแล้ว” รามันส่ายหน้า จากนั้นก็จูงมือเด็กหญิงมาที่
ห้องพยาบาล พร้อมกับขอยาฆ่าเชื้อจากคุณครูประจำห้องพยาบาลมาทา
แผลที่โดนกัด

“ไปโดนอะไรมาคะ” ครูพยาบาลถามรามัน

“หนูกัดคะ” เด็กหญิงฉีกยิ้มส่งให้คุณครูหลังพุดจบ

“วันหลังไม่เอานะคะ ใส่น้ำลายมีเชื้อโรคสกปรก แล้วพี่เขาก็เจ็บ
มากด้วย” คุณครูหันมาตอบเด็กหญิง

“ไม่เจ็บหรอกคะครูขา พี่เขาไม่ใช่คนใจเสาะแบบนั้น มีแต่คนใจ
ปลาชิวเท่านั้นแหละที่จะร้องไห้เพราะโดนเด็กผู้หญิงกัด แล้วพี่เขาก็อายุ
เลขสองหลักแล้วด้วย”

คุณครูอมยิ้ม ผิดกับรามันที่ทำหน้าเหมือนอยากตีเด็กขึ้นมาทันที

เมื่อรามันล้างแผลและทายาเสร็จเรียบร้อยก็พาเด็กหญิงกลับมาส่ง
หน้าห้องเรียน “วันหลังอย่าไปกัดใครอีกรู้ไหม ทำร้ายร่างกายคนอื่นมัน
ไม่ดี”

เด็กหญิงแหงนหน้าขึ้นมามองหน้ารามัน “บอกเราแล้วก็อย่าลืมบอก
น้องชายตัวเองด้วยนะ ราวฉนั้นนะชอบแกล้งเพื่อนจะตาย วันนั้นยังวิ่งไล่
กอดเพื่อนของเราที่เป็นผู้หญิงอยู่เลย”

รามันถอนใจกับพฤติกรรมน้องชาย สงสัยกลับบ้านไปเมื่อไหร่คงต้องอบรมกันยกใหญ่ ทั้งเปิดกระโปรงเด็กผู้หญิง ทั้งวิ่งไล่กอด ไม่รู้ไปเลียนแบบพฤติกรรมอย่างไรมาจากใคร

“นั่นพ่อกับแม่” เด็กหญิงร้องบอกอย่างดีใจ รีบปล่อยมือจากรามันวิ่งเข้าไปหาพ่อกับแม่ที่ยืนรออยู่หน้าห้องเรียน “พ่อขา แม่ขา”

รามันมองตามร่างเล็กๆ ที่ตั้งหน้าตั้งตาริ่งไปหาพ่อแม่อย่างรวดเร็ว

“ก่อนเรื่องอะไรไว้รู้ตัวหรือเปล่า เจ้าตัวเสบ” รามันได้ยินเสียงพ่อของน้ำจิวถามขึ้น

“รู้ค่ะ น้ำจิวผลัดเพื่อนที่ชื่อราวฉมน์ แล้วพี่ชายของราวฉมน์ก็มาจับตัวน้ำจิวไว้ น้ำจิวเลยกัตมือพี่เขา แต่น้ำจิวก็พาพี่เขาไปส่งที่ห้องพยาบาลให้คุณครูทนายาแล้วนะคะ” เด็กหญิงรายงาน

รามันร้องฮือเบาๆ ในลำคอกับความดีของเด็กหญิงที่อุตส่าห์พาเขาไปส่งถึงห้องพยาบาล

“ต้องขอโทษหนูด้วยนะคะที่น้ำจิวทำแบบนี้ ไว้กลับบ้านไปแล้วบ๊าจะลงโทษให้ นะคะ” แม่ของเด็กหญิงหันมาขอโทษรามันที่เดินตามมา

“ไม่เป็นไรรับคุณบ๊า ผมกับน้องน่าจะเป็นฝ่ายต้องขอโทษมากกว่า น้องของผมเกรไปหน่อย ต้องขอโทษด้วยนะคะ”

ดร. เจนจิราอยิ้มเอ็นดูมารยาทของเด็กหนุ่ม

“คนนี่ไงคะแม่ พี่ชายของจอมเกร” เด็กหญิงเอ่ยปากบอกมารดา เหมือนคนรู้ว่าฉายาจอมเกรคือใคร

“น้ำจิว ไม่ว่าเพื่อนอย่างนั้นนะจ๊ะ” คนเป็นแม่ปรามลูกสาว

“โอ้ แม่คะ น้ำจิวพูดเรื่องจริง ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้นว่าราวฉมน์เป็นจอมเกรประจำห้องอนุบาลหนึ่งทับหนึ่ง” เด็กหญิงพูดเสียงงอนๆ

“น้ำจิว...” ดร. เจนจิราพูดกับบุตรสาวด้วยน้ำเสียงดูๆ ก่อนจะหันมายิ้มขอโทษรามันที่ยืนนั่งฟังเด็กหญิงพูดถึงน้องชายตน

“พ่อขา” เด็กหญิงเปลี่ยนเรื่องโดยการเข้าไปอ้อนพ่อแทน “ทำไมพ่อกลับมาที่โรงเรียนอีกล่ะคะ”

ดร. อธิกรยิ้มให้บุตรสาว “พ่อได้รับโทรศัพท์จากคุณครูว่าวันนี้ควร

จะมารับหนูกลับบ้านก่อน”

“เหมม คุณครูไม่น่าทำให้พ่อลำบากเลยนะคะ” เด็กหญิงยิ้มกว้างอย่างประจบ

คนเป็นพ่อหัวเราะเบาๆ ตอนแรกเขาเองก็ตกใจที่คุณครูประจำชั้นของลูกสาวโทร. มาหา แต่พอได้ฟังเรื่องที่เด็กๆ ในห้องคิดว่าลูกสาวของเขาเป็นผีดิบดูดเลือด เขาจึงคิดว่าวันนี้ควรพาลูกสาวกลับบ้านไปก่อนจะเป็นการดีที่สุด อย่างน้อยก็เพื่อลดความวุ่นวายที่เกิดขึ้น

“งั้นน้ำจิวไปลาคุณครูและเพื่อนๆ ก่อนนะคะ” พุดจบเด็กหญิงก็รีบวิ่งเข้าไปในห้องเรียนทันที

“ทำไมคุณไม่ห้ามลูกไว้ล่ะคะ” ดร. เจนจิราเอ่ยถามอย่างไม่สบายใจนัก ที่สามีปล่อยให้ลูกสาวเข้าไปในห้องเรียนอีก

“ผมห้ามทันชะที่ไหน คุณก็รู้ ลูกเราไวอย่างกับอะไร”

เสียงกรีดๆ ดังออกมาจากห้องเป็นระยะๆ ไม่นานหลังจากนั้น น้ำจิวก็เดินยิ้มออกมาอย่างอารมณ์ดี “ไปกันเถอะคะ คุณพ่อคุณแม่ น้ำจิวลาทุกคนเรียบร้อยแล้ว”

“เพื่อนๆ เขาไม่ตกใจหรือที่เห็นหน้าลูก” ดร. อธิรธาม

“ตกใจอะ ร้องกรีดๆ ใหญ่เลย แต่น้ำจิวบอกกับเพื่อนทุกคนว่าไม่ต้องกลัวน้ำจิว น้ำจิวจะกัดแต่เด็กเกเร ใครเป็นเด็กดีน้ำจิวจะไม่กัด แค่นี้เพื่อนๆ ก็หยุดร้อง ยกเว้นราวฉนั้นคนเดียวคะที่ร้องโฮออกมา”

รามันที่ยังยืนอยู่ตรงนั้นเลิกคิ้ว “ไม่รู้ว่าจะรจะฆ่าหรือสงสารน้องชายดี

“เป็นยังไงคะพ่อ น้ำจิวสามารถพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสได้ตามที่พ่อเคยสอนไว้เรียบร้อยแล้ว” เด็กหญิงพูดยังโอ้อ่อย

“ดีมากลูก” คนเป็นพ่ออมยิ้ม เพราะจำได้ว่าตนเคยยกตัวอย่างและเล่าเรื่องการพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสให้ลูกสาวฟัง

“เรากลับก่อนนะ” เด็กหญิงหันมารามัน “ฝากบอกราวฉนั้นด้วยว่าเราแน่กว่า ที่วันนี้ได้กลับบ้านเร็ว”

“น้ำจิว ทำตัวแบบนี้ไม่น่ารักเลยนะลูก” ดร. เจนจิราบอก จากนั้น

จึงหันมายิ้มให้รามันและพากันเดินกลับไปขึ้นรถที่จอดอยู่หน้าตึก

“แม่ขา ราวฉันต้องเจอแบบนี้ ถึงจะเป็นเด็กดีขึ้นมาได้ ینگละคะ น้ำจิวหวังดีกับเพื่อนนะคะแม่”

รามันส่ายหน้าเมื่อได้ยินคำพูดแว่วๆ ของเด็กหญิง ดวงตาคมเข้ม ทอประกายเอ็นดูตามหลัง ก่อนจะยิ้มออกมาเมื่อก้มลงมองข้อมือตัวเอง

เมื่อรยยนต์เลี้ยวออกจากโรงเรียน เด็กหญิงก็กระโดดไปมาบนเบาะ หลังรถจน ดร. เจนจิราต้องเตือน

“น้ำจิว อย่ากระโดดสิลูก รถกำลังแล่นอยู่ มันอันตรายรู้ไหมคะ” ดร. เจนจิราหันไปบอกลูกสาว “เฮ้! น้ำจิวใส่กางเกงในกลับด้านอีกแล้วนี่ลูก”

เด็กหญิงเลิกกระโดด รีบก้มลงดูกางเกงในตัวเองด้วยใบหน้าหงิกงอ พร้อมทั้งบ่นมึมำ

“อายุตั้งเลขสองหลักแล้ว ยังใส่กางเกงในกลับด้านอีก ไหมไหวจริงๆ อายุเยอะซะเปล่า”

พอสิ้นภาคเรียนนั้น รามันก็เดินทางจากเมืองไทยไปเรียนต่อต่างประเทศ ครั้นพอขึ้นเทอมใหม่ รามันก็ได้ยินเสียงคุ้ยฟุ้งตามสายจากน้องชายว่าผีดิบดูดเลือดได้โบกมือบายบายย้ายออกจากโรงเรียนไปแล้ว จากนั้นพ่อกับแม่ก็ตามมาเล่าต่อว่า น้องชายของเขาไม่เคยร้องคำว่าจะไม่ออกไปโรงเรียนอีกเลย

๒

ยี่สิบปีผ่านไป

“แม่แล้วค่ะ! แม่แล้วค่ะ! เกิดเรื่องใหญ่แล้วค่ะ! พี่น้ำจิว” เสียงร้องโวยวายของหญิงสาวที่วิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้อง ทำให้หญิงสาวที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์เงยหน้าขึ้นมามอง

“เกิดเรื่องอะไร ทำไมหน้าตาตื่นแบบนั้น” เจ้าของห้องถาม

“เราจะถูกไล่ที่ค่ะพี่น้ำจิว มีจดหมายจากบริษัทเรเดชาวัฒน์ ให้เราขนข้าวของออกจากตึกภายในสามเดือน ตึกของเรา กำลังจะถูกทุบค่ะ” เด็กสาวรีบบอก

“อะไรนะ!! ได้ยังไง เราเพิ่งเซ็นสัญญาได้ไม่ถึงปีเลยนะ” น้ำจิวพูดเสียงดัง เธอเซ็นสัญญาเช่ากับเจ้าของตึกไว้ห้าปี ผ่านไปไม่ถึงปีเธอจะโดนไล่ที่ได้อย่างไร “แล้วบริษัทเรเดชาบบอมนมาเกี่ยวอะไรด้วย ตึกนี้เป็นของคุณศรัคค์ดี บริษัทบ้านั้นมาทำอย่างนี้ได้ยังไง ไหน เอาจดหมายมาดูหน่อย หน่อย...ถ้าจับได้ว่า เป็นจดหมายลูกโซ่ลวงโลกนะ สวยแน่”

จดหมายถูกยื่นให้น้ำจิวเพื่อให้เจ้าตัวไปอ่านรายละเอียดเอง

น้ำจิวรับจดหมายมาแล้วกวาดสายตาอ่านข้อความในนั้น แค่อ่าน

บรรทัดแรก ใบหน้าของหญิงสาวก็เครียดขึ้นมาทันที ยิ่งอ่านต่อไปใบหน้าก็ยิ่งบึ้งตึงอย่างหนัก เมื่ออ่านจบ เสียงกักตักพรอดๆ ก็ดังลอดออกมาด้วยความเจ็บใจ

“ต้องไปพูดกันให้รู้เรื่อง อยุ่ๆ จะมาทำแบบนี้กับพวกเราได้อย่างไร มันจะมากไปแล้ว”

“นั่นสิคะพี่น้ำจิว เราห้ามยอมแพ้พวกนายทุนหน้าเลือดเด็ดขาด”
รุ่นน้องพูดสนับสนุน

“ปาน เฝ้าที่นี้ด้วย เดี่ยวพี่จะจัดการเรื่องนี้เอง บริษัทบ้านนั้นจะมาไล่เราไม่ได้ สัญญาเราเหลืออีกตั้งสี่ปีกว่า” หญิงสาวพูดขึ้นอย่างมีน้ำใจ กว่าเธอจะรวบรวมเงินทุนมาเปิดโรงเรียนสอนศิลปะป้องกันตัวแห่งนี้ได้ เธอต้องลงแรงอ้อนคนในครอบครัวไปตั้งเท่าไร แล้วบริษัทนั้นจะมาทำลายร่างกายแรงใจของเธอได้อย่างไร... ไม่มีทาง

ไม่นานหลังจากนั้น หญิงสาวก็ก้าวออกจากตัวอาคารซึ่งเป็นที่ตั้งของ ‘สถาบันศิลปะป้องกันตัวเอ็นเจียม’ พร้อมกับความมุ่งมั่นอันแรงกล้าว่าวันนี้ไม่ว่าจะอย่างไร เธอก็จะต้องเอาตึกของเธอคืนมาให้จงได้

หญิงสาวเรียกแท็กซี่ให้ไปส่งที่ตึกวรเดชาวัฒน์ตามที่อยู่บนหัวจดหมาย แท็กซี่สี่แถวเหลืองคันที่หญิงสาวเรียกใช้บริการรู้จักเส้นทางที่ไปตึกวรเดชาวัฒน์เป็นอย่างดี เพราะตึกสูงขนาดใหญ่หลังนี้ตั้งอยู่บนถนนสายธุรกิจชื่อดัง ดังนั้นในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา น้ำจิวจึงมายืนอยู่หน้าอาคารวรเดชาวัฒน์ พร้อมทั้งจะเข้าไปเผชิญหน้าเจ้าของบริษัทหน้าเลือดที่กล่ามาไล่ที่เธอได้อย่างเลือดเย็น

น้ำจิวตรงไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ และเอ่ยความต้องการให้ประชาสัมพันธ์สาวสวยรับทราบ

“ดิฉันขอเข้าพบเจ้าของที่นี้ค่ะ”

สาวสวยงยหน้าขึ้นมาถามน้ำจิว “นัดไว้หรือเปล่าคะ”

“เปล่าค่ะ แต่ดิฉันมีธุระ...” น้ำจิวพูดยังไม่ทันจบประโยค อีกฝ่ายก็ตอบกลับทันที

“ถ้าไม่นัดไว้คงให้พบไม่ได้ค่ะ”

“แต่ดิฉันมีฐานะคุณ ต่วนมากๆ ด้วย” น้ำจืดค้าน

“ไม่ได้ค่ะ นี่เป็นนโยบายของบริษัท ห้ามบุคคลภายนอกที่ไม่ได้นัดหมายเข้าพบผู้บริหาร ยิ่งถ้าเป็นคุณรามันยิ่งแล้วใหญ่ ห้าม...โดยเด็ดขาดค่ะ”

“แล้วถ้าดิฉันนัดตอนนี้ ไม่ทราบว่าจะได้หรือเปล่า” น้ำจืดพยายามต่อรอง

“ถ้ายังไงเดี๋ยวดิฉันจะลองโทร. ไปสอบถามข้างบนให้ค่ะ” ประชาสัมพันธ์สาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดเบอร์ภายในเพื่อต่อไปยังเลขานุการหน้าห้องของผู้บริหารที่มีอำนาจสูงสุด ไม่ถึงห้าวินาที ประชาสัมพันธ์สาวสวยก็ส่ายหน้าเป็นคำตอบให้น้ำจืด

“ท่านติดประชุมทั้งวัน คงไม่สามารถให้ใครเข้าพบได้ค่ะ”

น้ำจืดถอนใจเฮือก ก่อนจะเอ่ยคำขอบคุณสาวสวย แล้วเดินออกจากเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ไปอย่างเซ็งๆ รู้แบบนี้เธอบุกจูโจมขึ้นไปหาเลย์ดีกว่า จะได้ไม่มาเก้อแบบนี้ เสียเวลาฝ่ารถติดตั้งนาน มาแล้วก็ว่าน้ำเหลวไม่เป็นท่า

จู่ๆ น้ำจืดก็เกิดความคิดใหม่ขึ้นมา เมื่อเธอจำได้ว่าประชาสัมพันธ์คนนั้นเอ่ยชื่อรามัน ซึ่งน่าจะเป็นชื่อของผู้บริหารสูงสุดของที่นี่ ดังนั้นแค่เธอทำไม่รู้ไม่ชี้ขึ้นไปหา อาจจะฟลุคเจอก็ได้ใครจะรู้ คิดได้ดังนั้น น้ำจืดก็หันไปชำเลืองมองประชาสัมพันธ์คนเดิมที่กำลังรับโทรศัพท์อยู่พอดี หญิงสาวยิ้มมุมปากอย่างพึงพอใจที่โชคเข้าข้าง รีบคว้าโอกาสอันเหมาะสมไว้ด้วยการรีบเดินเลี้ยวไปยังลิฟต์ที่อยู่ด้านข้างทันที

จังหวะนั้น น้ำจืดเห็นประตูลิฟต์ตัวในสุดกำลังจะปิด จึงร้องบอกคนที่อยู่ด้านใน

“รอด้วยค่ะ!!”

ประตูลิฟต์ที่กำลังจะปิดเปิดออกใหม่ น้ำจืดรีบพลบเข้าไปข้างในอย่างรวดเร็ว

“ชั้นเจ้าของตึก” น้ำจืดบอกผู้ชายที่ยืนอยู่ภายในลิฟต์เพียงคนเดียว ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ขมวดคิ้วหลังจากโดนสั่ง

น้ำจืดเงยหน้าขึ้นมามองอีกฝ่าย “ทำหน้าที่ที่คุณ”
 คนโดนสั่งให้ทำหน้าที่เล็กคิ้ว น้ำจืดพยักหน้าสามครั้งเป็นเชิงบอกว่า
 ใช้แล้ว มือหนาใหญ่จึงเอื้อมไปกดหมายเลขชั้นสี่สิบเก้าและกดซ้ำถึงสอง
 ครั้ง

“กดครั้งเดียวก็ได้ กดหลายครั้งเปลืองไฟ” น้ำจืดพูดเตือน
 สายตากมเข้มตัวตมองทันที

“ทำงานที่นี้มานานแล้วหรือคุณ” น้ำจืดเปิดฉากถามขึ้นก่อน เพราะ
 คิดว่าตนน่าจะสานสัมพันธ์ไม่ตรีกับคนในตึกนี้ไว้บ้าง ดังนั้นการทำความ
 รู้จักกับพนักงานกตลิตซ์ก็ไม่น่าจะเสียหายอะไร เปลออๆ อาจจะได้ข้อมูล
 บางอย่างที่ เป็นประโยชน์ต่อตัวเธอและเอ็นเจมิกก็ได้

“นานแล้ว” คนตอบตอบอย่างเสียไม่ได้

“งานหนักไหม” น้ำจืดถามต่อ

“หนัก” คนตอบตอบเหมือนไม่เต็มใจที่จะพูด ซึ่งน้ำจืดก็เข้าใจดี
 ผู้ชายคนนี้คงอยู่แต่ในลิฟต์จนเบื่อ เลยไม่อยากพูดกับใคร

“น่าเห็นใจนะ ต้องยืนทั้งวัน อยู่แต่ในกล่องสี่เหลี่ยมแคบๆ” หญิงสาว
 พูดขึ้นอย่างเข้าอกเข้าใจ

พนักงานกตลิตซ์ของน้ำจืดขมวดคิ้ว

ตั้ง!

เสียงลิฟต์ดังขັดบสนทนาของทั้งสองคน พร้อมกับที่ลิฟต์หยุดลง
 กะทันหัน

“ลิฟต์ค้าง! แย่แล้ว คราวนี้จะทำยังไงดีล่ะคุณ” น้ำจืดรีบถามคนที่ดู
 แล้วน่าจะมีประสบการณ์ในการใช้ลิฟต์มากกว่า

“อยู่เฉยๆ เตี่ยวคนข้างนอกจัดการเอง” สายตาคนตอบดูเฉยเมย
 เหมือนคนไร้ความรู้สึก

น้ำจืดมองหน้าอีกฝ่าย และสงสัยว่าลิฟต์คงค้างบ่อย พ่อเจ้า
 ประคุณถึงทำหน้าที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวเลยสักนิด “ลิฟต์มันค้างบ่อยหรือคุณ”

“ไม่” เสียงเข้มเอ่ยตอบสั้นๆ

“เฮ้อ...ทำไม่ต้องมาค้างตอนนี้ด้วยเนี่ย ยิ่งรีบๆ อยู่ด้วย” น้ำจืดบ่น

พึมพำเบาๆ อย่างไม่ชอบใจ

“นี่คุณ ไหนๆ ก็ติดอยู่ในนี้แล้ว เรามาทำอะไรมาเวลากันดีกว่าไหม” น้ำจิวเสนาอวดความคิด เธอน่าจะใช้อีโอกาสนี้สอบถามข้อมูลต่างๆ ของที่นี่ให้ได้มากที่สุด

ใบหน้าของชายหนุ่มร่างสูงใหญ่บึ้งตึง ดวงตาฉายแววไม่พอใจยามเอ่ยตอบ “ไม่”

น้ำจิวกลอกตา ผู้ชายอะไรช่างไม่มีมนุษยสัมพันธ์เอาซะเลย เธออุตสาห์ชวนคุยยังมาทำหน้ายักษ์ใส่เธออีก “โอเคๆ ไม่ก็ไม”

ทั้งสองคนเสียบกันไปชั่วอึดใจ ผ่านไปสักพัก น้ำจิวก็ทนไม่ไหว โพล่งถามอีกฝ่ายออกไป “นี่คุณ ถ้าคนข้างนอกไม่มาช่วย เราสองคนจะติดอยู่ในลิฟต์ไปจนตายมั้ย”

ไม่มีคำตอบจากคนโตนถาม นอกจากหางตาที่เหลือบมองไปยังหญิงสาวอย่างเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ

“นี่คุณ ไม่คิดจะคุยกันบ้างหรือ หรือว่าชีวิตนี้จะทำหน้าที่แค่กดลิฟต์อย่างเดียว” เสียงของน้ำจิวเริ่มหาเรื่อง เมื่อโดนฝ่ายตรงข้ามมองมาด้วยสายตาเหยียดๆ

“ไม่มีเรื่องอะไรต้องคุย” น้ำเสียงแหบต่ำดังลอดริมฝีปากบางเฉียบออกมา

“เออๆ ติดกันอยู่ในลิฟต์สองคนยังเรื่องมากได้อีก คนอะไรยังไม่เข้าท่า” น้ำจิวบ่นเสียงง่าๆ ก่อนจะถอยหลังไปยืนชิดผนังคนละฝั่งกับชายหนุ่มด้วยท่าทางที่บอกให้รู้ไปเลยว่าไม่ถูกกันอย่างแรง

ผ่านไปเกือบห้านาที ลิฟต์ก็ยังคงติดอยู่ที่เดิม น้ำจิวเริ่มกระวนกระวาย ผิดกับชายหนุ่มที่ยังยืนนิ่งอยู่ในท่าเดิม สุดท้าย เมื่อหญิงสาวทนยืนอึดอัดต่อไปอีกไม่ไหว จึงนั่งลงกับพื้นอย่างเซ็งๆ

ชายหนุ่มก้มลงเหลือบมองน้ำจิวนิดหนึ่ง

“ทำไม นั่งแค่นี้มีปัญหาหรือไง” น้ำจิวโพล่งขึ้นอย่างหัวเสีย แต่เธอนั่งเท่านั้นแหละ มองเหล่ทันทีเลย

“ไม่มี เชิญตามสบาย”

“ฮึ! นึกว่ามี” หญิงสาวพิมพ์

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว ก่อนจะก้มหน้าลงมามองหญิงสาวอย่างเต็มๆ ตา เป็นครั้งแรก พร้อมกับพูดสวนขึ้นอย่างนึกไม่เหน็ดๆ “แล้วถ้ามี”

น้ำจิวแงยหน้าขึ้นมามองตอบ “ฉันก็จะบอกคุณว่า คิดผิดแล้ว ถ้าจะมีปัญหาเกี่ยวกับผู้หญิงอย่างฉัน”

สายตากมกริบจ้องนิ่งไปยังหญิงสาวที่นั่งอยู่บนพื้น น้ำจิวเองก็ใช้สายตามองตอบอย่างไม่ยอมแพ้เหมือนกัน

“ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ด้วยกันสองต่อสองในที่ลับตา...” ชายหนุ่มเว้นคำพูดไว้ให้หญิงสาวนำไปคิดต่อ รวมทั้งตั้งใจใช้สายตากวาดมองไปทั่วร่างของคนที่นั่งอยู่บนพื้นอย่างจบบ้าง

น้ำจิวลุกขึ้นยืนทันที มือทั้งสองข้างประสานกันแล้วตัดนิ้วดั่งกร็อบๆ เสมือนนักกีฬาที่กำลังเตรียมความพร้อมให้ร่างกายก่อนการแข่งขัน

ชายหนุ่มในชุดสูทสีด้ามองการกระทำของหญิงสาวตรงหน้า แล้วอดไม่ได้ที่จะทำท่ายด้วยการขยับเดินเข้าไปหา

น้ำจิวมองร่างสูงใหญ่ที่เดินเข้ามา “เตือนแล้วไม่ฟังก็อย่าเสียใจ” พูดจบก็เสยะยิ้มปิดท้าย

คนเตือนแล้วไม่ฟังเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าหญิงสาว ดวงตากมเข้มมองไล่ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าของอีกฝ่ายคล้ายจะตักเตือนอยู่ในที่ “วันหลังอย่าทำท่ายผู้ชายในที่ลับตาคน เพราะนั่นจะเป็นการไม่ฉลาดอย่างที่สุด”

“เหรอ ฉันจะจำไว้ละ” น้ำจิวตอบเสียงซื่อ ก่อนจะเหยียดยิ้มออกมาและตอกกลับใส่หน้าอย่างไม่เกรงกลัว “แต่น่าจะเตือนตัวเองมากกว่าไหม ว่าอย่าบ้ารับคำท้า เพราะนั่นเป็นการกระทำของคนโง่งที่อวดฉลาด”

ดวงตากคนโดนย่อนจ้องเขม็งคล้ายไม่พอใจ “เป็นผู้หญิงควรทำตัวเรียบร้อย อย่าคิดให้ทำผู้ชายด้วยคำพูดทำท่าย เพราะมันใช้ไม่ได้ผลกับผู้ชายทุกคน... โดยเฉพาะผม”

“อะ...อะไรนะ!! ฉันเนี่ยนะให้ทำคุณ” น้ำจิวตะโกนลั่น

“หรือว่าที่คุณพยายามชวนผมคุย ชวนหาอะไรทำฆ่าเวลา หรือพูด

“ทำหยาให้ผมเดินเข้าไปหา ทั้งหมดที่คุณทำ คุณจะมีสิทธิ์อะไรไม่ได้ให้ผมใช้ใหม่”

“โอ๊ย!! ฉันอยากจะบ้าตาย” น้ำจืดลลอกตาด้วยความเซ็งสุดชีวิต “ฉันถามคุณจริงเถอะ คุณนี่กว่าตัวคุณหล่อเลิศ หล่อไว้คำบรรยาย หรือ หล่อจนผู้หญิงต้องสรรหาวิธีมาล่อเพื่อทำความรู้จักอย่างนั้นเลยหรอ คิดเกินไปหน่อยหรือเปล่า ดึงความคิดกลับมาสู่โลกปัจจุบันเถอะคุณ อย่าอยู่ในโลกแห่งความเพื่อฝันเลย ชีวิตจะได้มีความสุขขึ้น” คนพูดส่ายหน้าเมื่อพูดจบ

ดวงตาคมกริบหรือลึกลงน้อยอย่างประหม่อมผู้หญิงตรงหน้า “ไม่น่าแปลกใจเลยที่โบราณว่าไว้ ว่ามารยาหญิงหลายร้อยเล่มเกวียน นี่คงเป็นหนึ่งในหลายร้อยเล่มเกวียนของคุณที่งัดออกมาเรียกร้องความสนใจจากผมใช้ใหม่ คุณผู้หญิง”

น้ำจืดกัดฟันกรอดๆ ต่อข้อกล่าวหาที่หมิ่นศักดิ์ศรีลูกผู้หญิงอย่างนี้ “ราหุอมสมองหรือไงคุณ ถึงได้หลงตัวเองแบบนี้”

ใบหน้าคมเข้มส่ายไปมาช้าๆ “อย่าคิดว่าผมรู้ไม่เท่าทันคุณ ผู้หญิงแบบคุณผมเจอมากพอ และผมขอบอกคุณไว้ตรงนี้เลยว่า ผมไม่ประทับใจ”

“เหลืออดแล้วนะโว้ย” น้ำจืดคำรามลั่นด้วยความโมโห “ถ้าขึ้นยังพูดไม่เข้าหูอีกคำเดียว จะอัดให้แน่นเลย”

“อืม...นับว่าไม่เลว วิธีนี้มาแปลกกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ แต่ผมไม่ชอบผู้หญิงที่ทำตัวไม่เป็นกุลสตรี ยิ่งพูดจាក้าวร้าวแบบนี้ ยิ่งเป็นสิ่งที่ผมไม่ชอบที่สุด”

“ไม่ต้องมาชอบบ้างชอบบออะไรกับฉันทั้งนั้น แล้วก็กรุณาฟังให้ชัดๆ ให้มันทะลุทะลวงเข้าไปในเยื่อแก้วหูชั้นใน” น้ำจืดหยุดพูดเพื่อจะเน้นประโยคต่อไปชัดๆ “ฉันไม่ได้ให้ทำหรือชอบคุณ ไม่...แม้แต่กระพิกเดียวแล้วที่ฉันชวนคุณคุยมันเป็นแค่มารยาท โปรดเข้าใจไว้ด้วย มารยาท! ไง!! ชัดเจน แจ่มชัด ชัดลึกซึ้ง ชัดเข้าไปในเซลล์สมองทั้งสองซีกหรือเปล่า” หน้าตาคนพูดบ่งบอกว่าเอาเรื่องแน่ถ้าอีกฝ่ายยังดื้อด้านกับความหลง

ตัวเองอยู่

“นึกไม่ถึงว่าผู้หญิงสมัยนี้ทำได้ทุกอย่าง ผมคงต้องขอชมคุณ คุณแสดงบทบาทโมโหกลบเกลื่อนหลังโดนผมจับได้ได้ดีเกินคาด ผมยอมรับว่าเกือบเชื่อคุณจริงๆ” ไบหน้าคนพูดฉายแววรู้ทัน ทำให้น้ำจิ้มถึงกับขบฟันดังกรอดๆ

ติง!

เสียงลิปต์เคลื่อนตัวลง ก่อนที่บานประตูจะเปิดออก น้ำจิ้มหันขวับไปมองที่หน้าประตู เมื่อรู้ว่าลิปต์กลับมาใช้การได้แล้ว ก็เสยยิ้มเหี้ยมๆ ก่อนจะยกเท้าขึ้นแล้วเหยียบลงไปบนหลังเท้าของคนหลงตัวเองเต็มแรงเพื่อสั่งลา

ปัก!!

“โ๊ะ” คนโดนเหยียบอุทานเบาๆ หน้าตาเต็มกลิ่นกับแรงกดของเท้าเล็กๆ ที่เหยียบลงมาเต็มแรง

“จำเอาไว้ อย่าดูถูกผู้หญิง แล้วผู้หญิงอย่างฉัน ไม่จำเป็นต้องให้ทำใคร” น้ำจิ้มพูดอย่างสะใจ

“คุณ!!” หัวคิ้วของชายหนุ่มขมวดมุ่น

น้ำจิ้มหัวเราะเหี้ย เเยะเย้ย พร้อมกับสะบัดหน้าพริตเดินออกไปจากลิปต์อย่างไม่คิดเหลียวแลผู้ที่เคยร่วมชะตากรรมติดลิปต์ด้วยกันเลยสักนิด

“ผู้หญิงบ้า!” เสียงสบถไล่หลังตามมาให้น้ำจิ้มได้ยิน

น้ำจิ้มหันขวับกลับไปมองต้นเสียงด้วยไบหน้าถ่มทิ้งทันที

“ผู้ชายเฮงซวย งี่เง่า ดีแต่หลงตัวเอง โธ่เอ๊ย! ทำเป็นหยิ่ง ขี้เก๊ก นึกว่าตัวเองหน้าตาดีนักไซ้มัย บัดโธ่! หน้าหน้าไม่ต่างกับนกอีมุหมกโคลน ยังกล้าคิดว่าตัวหน้าตาดี จำไว้ อย่าเอาหน้าห่วยๆ มาให้เจออีกนะ ไม่อย่างนั้นถ้าละจะจนดูไม่ได้มากกว่าเดิมละก็ อย่าหาว่าฉันไม่เตือน ผู้ชายเส็งเคร็ง!! คนน่ารังเกียจ” พูดจบน้ำจิ้มก็หมุนตัวเดินจากไปด้วยความสาแก่ใจเป็นที่สุด

ชายหนุ่มถอนหายใจแรง จุนก็กักับวจาเหลือรับของหญิงสาวที่เพิ่ง

เดินไป เขาสบถกลับไปแค่คำเดียว แต่แม่คุณฝากคืนมาเป็นชุด ร้ายเหลือเกินผู้หญิงคนนี้ กิริยาท่าทางก็ไม่ไหว ไม่มีความเป็นกุลสตรีสักนิด ชายหนุ่มมองตามหลังหญิงสาวที่ฝากความเจ็บไว้บนเท้าข้างขวาของตนเองด้วยสายตาเอือมๆ เขาเคยถูกผู้หญิงทำร้ายร่างกายมาแล้วหนึ่งครั้ง และไม่คิดว่าในชีวิตนี้จะมีครั้งที่สอง แต่ท้ายที่สุดก็มีอีกจนได้ ชายหนุ่มเผลอจับข้อมือตัวเอง รอยฟันเล็กๆ จางๆ ยังคงเหลือไว้ให้เป็นอนุสรณ์ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อยี่สิบปีก่อน

รปภ. สามสี่คนเดินแกมวิ่งเข้ามาหาคนที่ยังยืนอยู่ในลิฟต์

“คุณรามัน ไม่เป็นอะไรนะครับ”

“ตรวจสอบระบบลิฟต์ให้ดี อย่าให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีก” เสียงเข้มเอ่ยเป็นเชิงตำหนิ

“ครับ คุณรามัน” หัวหน้า รปภ. ก้มหน้ารับคำสั่งอย่างรู้ตัวว่าบกพร่องต่อหน้าที่

รามันพยักหน้าและกดลิฟต์ให้กลับขึ้นไปชั้นบนอีกครั้ง

คล้อยหลังลิฟต์ที่เคลื่อนตัวขึ้นไปยังชั้นบน รปภ. คนหนึ่งก็เอ่ยขึ้นด้วยความโล่งใจ “โชคดีนะครับที่คุณรามันไม่โมโห ค้างตัวไหนไม่ค้าง ดันมาค้างลิฟต์ผู้บริหาร”

“ถึงคุณรามันจะดู แต่ก็เป็นคนมีเหตุผล” หัวหน้า รปภ. เอ่ยขึ้นอย่างคนที่ทำงานมานานและรู้จักนิสัยเจ้านายดี

คนที่เหลือต่างพยักหน้าเห็นด้วย คุณรามัน ทายาทคนโตของตระกูลวรเดชาวัฒน์ ขึ้นชื่อเรื่องความดูและความเฉียบขาดในเรื่องการทำงานขนาดใหญ่ เหล่าบรรดาพนักงานของบริษัทในเครือวรเดชาวัฒน์ทุกคนต่างรู้ดี

แต่ถึงจะดูอย่างไร ทายาทคนโตของตระกูลวรเดชาวัฒน์ก็ยังคงเป็นที่หมายปองของหญิงสาวทั้งหลาย ที่พากันวิ่งเข้าไป เพื่อที่จะเอาชนะใจหนุ่มโสดเนื้อหอมหน้าตาดี ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลกิจการทุกอย่างในเครือวรเดชาวัฒน์แทนบิดาที่เกษียณอายุออกไปพักผ่อนหลังจากที่ทำงานมานาน

หลังจากที่ รัมมัน วรเดชาวัฒน์ ได้เข้ามาเป็นผู้บริหารของธุรกิจ ในเครือวรเดชาวัฒน์ ชายหนุ่มก็ใช้เวลาไม่นานในการทำให้กิจการในเครือ วรเดชาวัฒน์เติบโตขึ้นกว่าเดิมเป็นเท่าตัว และด้วยความที่เป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรงคุณสมบัติเปรียบพร้อมทุกอย่าง รัมมัน วรเดชาวัฒน์ จึงเป็นที่ จับตาของบุคคลทั่วไป ยิ่งชายหนุ่มยังไว้รีแว่วว่าจะมีหญิงสาวคนไหนมา เคียงข้าง เหล่าบรรดาสาว ๆ จึงยิ่งพากันสนใจเป็นพิเศษ

น้ำจิวเดินฮึดฮัดกลับเข้ามาในเอ็นเจียมด้วยสีหน้าที่บอกชัดว่ากำลัง ไม่สบายอารมณ์ สายป่าน เด็กสาวที่ทำหน้าที่เป็นประชาสัมพันธ์อยู่ชั้นล่าง เห็นเข้าพอดี จึงรีบถามขึ้น

“ได้เรื่องหรือเปล่าคะพี่น้ำจิว”

“ยังไม่ได้เรื่อง” น้ำจิวตอบเสียงเหนื่อย “ยังไม่เจอเจ้าของ”

“อ้าว แล้วพี่น้ำจิวเป็นอะไรคะ ทำไมถึงทำหน้าอย่างนั้น” เสียงเด็กสาว ถามขึ้นอย่างเป็นห่วง

“พีดันไปเจอกับคนบ้าจิตหลอนมา” น้ำจิวทำหน้าที่เหมือนอยากฆ่าคน ยามเมื่อเอ่ยถึงคนบ้าจิตหลอน

“จิตหลอนยังไ้หรือพี่น้ำจิว” เด็กสาวถามกลับ

“อ้อ ก็เป็นพวกหลอกตัวเองไปวันๆ เห็นตัวเองดีเลิศดีไปหมด หยิ่ง ท่ามาก เก๊ก พุดไปพื้ก็สาธยายไม่หมดหรอกวันนี้ เอาเป็นว่าคนบ้านั้นเป็น คู่บุญรวมของการอดคักดาความเป็นชาย เท่อย่างสมบูรณ์แบบ” น้ำจิว ยิ่งพุดยิ่งแค้น

“แล้วหล่อหรือเปล่าพี่น้ำจิว” สายป่านถามด้วยน้ำเสียงอยากรู้

“หล่อมาก...” น้ำจิวลากเสียงยาวประชด “หล่อเหมือนลูกผสมอียิปต์ กลับชาติมาเกิด หน้าบาน ตาโปน จมูกใหญ่ ปากกว้าง หูกาง ครบทุกอย่าง”

สายป่านทำท่าสยองกับหน้าตาของคนพี่น้ำจิวไปพบมา

“ปาสอนเสร็จหรือยัง” น้ำจิวไม่อยากอารมณ์เสียไปมากกว่านี้ จึง ถามเด็กสาวถึงเพื่อนรักที่เป็นครูสอนเทควันโดคนหนึ่งของเอ็นเจียม

“ยังเลยคะ เห็นบอกว่าจะสอนเพิ่มนิดหน่อย พี่ปาเนี่ยรักงานสอนจริงๆ นะคะ สอนเกินร้อยจริงๆ เด็กๆ ชมเปาะเลยคะว่าครูปาสอนเก่ง” สายป่านพูดชื่นชม

น้ำจิ้มยิ้ม เพราะรู้ว่าที่เด็กสาวพูดมานั้นเป็นเรื่องจริง ปารณี เพื่อนรักของตนนั้นถนัดกีฬาเทควันโดเป็นอย่างมากถึงขนาดได้เป็นตัวแทนทีมชาติไทยไปแข่งขันระดับโลก ที่สำคัญยังได้เหรียญติดไม้ติดมือกลับมา กลายเป็นคนดังในชั่วพริบตา ไปที่ไหนก็มีแต่คนเรียก ‘น้องปา น้องปา’ เธอที่เป็นเพื่อนยังได้อานิสงส์กินฟรีไปตั้งนาน

“ถ้าปาสอนเสร็จ บอกให้ไปหาพี่ที่ห้องหน่อยนะ” น้ำจิ้มบอกเด็กสาว

“คะ พี่น้ำจิ้ม เตียวป่านบอกพี่ปาให้” สายป่านรับคำ

ไม่นานหลังจากนั้น เพื่อนสนิทคู่หูของน้ำจิ้มก็เดินยิ้มเข้ามาในห้อง ตามคำเรียกร้องของเพื่อนรัก

“ว่าไงน้ำจิ้ม ได้ข่าวว่าไปเจอลูกผสมอีที่มาเทร่อ”

น้ำจิ้มถอนใจเฮือกใหญ่ “เออ ซวยของแท้”

ปารณีหัวเราะขำหน้าตาเพื่อน “มันแยขนาดนั้นเลย?”

“แยสุดๆ นอกจากหน้าตาจะบาดอารมณ์แล้ว หมอนั้นยังนิสัยแยจจนสุดจะหยิ่งถึง ปาคิดดู นายนั้นมันหาว่าเราให้ทำเขา” น้ำจิ้มทำหน้าสยอง

“ให้ทำ!! น้ำจิ้มเนี่ยนะ” ปารณีถามด้วยน้ำเสียงไม่อยากจะเชื่อ

“ก็ใช่ะสิ แคชวนคุยสองสามคำ หมอนั้นก็ดันเหมามาให้ทำ หลงตัวเองลืมนิดี เพี้ยนซัดๆ” น้ำจิ้มพูดจุกๆ

“ไปตัดก๊อตเลยดีไหม” ปารณีแก้มองออกความเห็นเสียงโหด

“เฮ้ย!! ไม่เอา” น้ำจิ้มรีบปฏิเสธ

“ล้อเล่นนะ” ปารนีอมยิ้มเหมือนรู้ใจเพื่อนดี เพราะเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ คนอย่างน้ำจิ้มจัดการได้สบาย “แล้วเรื่องตีกว่าย่างไงบ้าง” ปารณีเปลี่ยนไปถามเรื่องตีกตามที่สายป่านเล่าให้ฟังก่อนหน้านี้

“ยังไม่เจอตัวเจ้าของเลย” น้ำจิ้มถอนหายใจเฮือกอีกรอบ “รายนี้ก็เล่นตัวอย่างหนัก เจอยากเจอเย็น ทำทางคงเล่นตัวไม่แพ้ลูกน้อง สงสัยพรงี้คงต้องไปอีกรอบ”

“อ้าว แล้วไม่กลัวไปเจอนายลูกผสมหรือ” ปารณีถาม

“ถ้าไม่เข้าลิฟต์บ้าตัวนั้นก็คงไม่เจอหรอก” น้ำจิวบอกเพื่อน

“หมายความว่าไง ลิฟต์มาเกี่ยวอะไรด้วย”

“อ้อ หมอนั่นเป็นพนักงานกดลิฟต์” น้ำจิวพูดถึงบุคคลที่สามด้วยน้ำเสียงแค้นๆ

“พนักงานกดลิฟต์หรือ” ปารณีถามย้ำ

“ใช่ พนักงานกดลิฟต์จิตไม่ปกติ วันๆ อยู่แต่ในกล่องแคบๆ ขึ้นลงขึ้นลงจนสติแตก เพราะไม่มีคนสติดีที่ไหนคิดว่าคนอย่างน้ำจิวให้ทำเน” น้ำจิวพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“ทำจะจริง หมอนั่นคงสติไม่ดีจริงๆ ยังไงน้ำจิวก็ระวังตัวไว้ด้วยแล้วกัน อยู่ห่างๆ ลิฟต์ไว้เป็นดีที่สุด ถ้าเกิดนายคนนั้นเพี้ยนขึ้นมาอีก จะเป็นการรังแกคนป่วยเสียเปล่าๆ” ปารณีเอ่ยขึ้นอย่างเป็นห่วง

น้ำจิวเลิกคิ้ว ถามเพื่อนรักเสียงร่วน “ปา ตกลงที่พูดมานี้ ห่วงใครกันแน่”

“โอ...ก็ต้องเป็นห่วงน้ำจิวเพื่อนรักสิ” ปารนีอมยิ้มมองหน้าเพื่อนรัก “ห่วงว่าจะอดใจไม่อยู่ ไปทำร้ายร่างกายคนป่วย บาปนะ ไม่ดีหรอก”

“ปา-ระ-ณี...” น้ำจิวพูดชื่อเพื่อนรักเสียงยานคาง

ปารณีหัวเราะเสียงดัง ด้วยรู้จักนิสัยของเพื่อนรักคนนี้ดีกว่าใคร คำว่าศักดิ์ศรีถูกผู้หญิงที่ติดตัว นางสาวน้ำจิว หัสบัญญัติ นั้นมีล้นปริ่ม ดังนั้นไม่มีทางเสียหรือที่นายลูกผสมคนนั้นจะรอดพ้นเงื้อมมือของเพื่อนรักคนนี้ได้

ภายในห้องทำงานขนาดใหญ่ชั้นสี่สิบเก้า ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่เดินกลับเข้ามาในห้องด้วยความไม่ไหว ผู้หญิงคนนั้นมาเห็นอเมฆจริงๆ และกลยุทธ์ที่เจ้าหล่อนัดมาใช้ก็นับว่าประสบผลสำเร็จ เพราะมันทำให้เขาจำได้ไม่มีลืม แม้จะเป็นการจดจำในแง่ลบ แต่เจ้าหล่อนก็ทำได้ ดวงตากลมโตจมูกกรัน ปากแดงๆ ผมรวบไว้ข้างหลังเปิดหน้าผากเกลี้ยง สวมเสื้อเซ็กซี่ขาวกางเกงยีนสีเข้ม รูปร่างสูงโปร่ง ขาวาว ทำทางร้ายไม่ใช่เล่น

รามันนึกภาพตามแล้วได้แต่ส่ายหน้า

“พี่รามัน ทำอะไรอยู่ครับ” เสียงเรียกทำให้รามันรู้สึกตัว

“กว่าจะมาได้ ไปทำอะไรอยู่” รามันถามกลับเสียงเข้มทันที เมื่อเห็นว่าคนที่ยืนยิ้มอยู่ตรงหน้าเป็นใคร

“โอ้ ผมก็ต้องมีธุระส่วนตัวมังสิครับ” เจ้าตัวพูด แล้วส่งยิ้มออกต้อนรับให้คนถาม

“เลิกยิ้มอ่อนได้แล้ววะฒน์ วุฒน์ก็รู้ว่ายิ้มแบบนี้ใช้กับพี่ไม่ได้” รามันบอกน้องชายด้วยน้ำเสียงเอาจริง “ทำไมไม่เข้าประชุมผู้ถือหุ้น โตะแล้วนะวะฒน์ อย่าทำเป็นเล่นเหมือนเด็กๆ ในเมื่อไม่อยากเรียนต่อก็ต้องทำงาน”

ราวุฒน์หุบยิ้มทันทีเมื่อได้ยินคำว่าเรียนต่อกับทำงาน “โอ้ ขอผมเว้นวรรคหน่อยนะครับ ขอเวลาผมอีกสักนิด ตอนนี้อยู่ยังไม่พร้อม”

“วะฒน์พูดคำว่าไม่พร้อมมาสองปีแล้ว หหมดเวลาของคำคำนี้แล้วพรุ่งนี้มาทำงาน” รามันบอกเสียงเรียบนิ่ง มีเพียงแวตาท่าที่บอกรัดว่าไม่มีการต่อเวลาให้อีก

“โอ้ พี่ครับ อย่าใจร้ายกับผมนักเลย ผมยังไม่พร้อมจริงๆ”

“ที่ว่ายังไม่พร้อม คือยังไล่จับดารานักร้อง นางงาม นางแบบ ยังไม่ครบใช้ไหม ถึงยังไม่พร้อมสักที เลิกทำตัวเสเพลได้แล้ววะฒน์”

“ผมไม่อยากทำงานแบบนี้ ผมไม่ถนัด” ราวุฒน์อ้ำ

“แล้ววะฒน์อยากทำอะไร งานอะไรที่ถนัด”

“ผมอยากเป็นดารานะ” ราวุฒน์ตอบเสียงเบาเหมือนรำพึง

“วะฒน์จำไม่ได้หรือ ตอน ป. ๒ วุฒน์ได้เล่นละครที่โรงเรียน แล้วถ้าพ่อกับแม่ก็เรียกให้พี่บินตัวนกกลับเมืองไทย เพื่อมาดูละครเรื่องนั้น แล้วถ้าวะฒน์จำได้ วุฒน์ได้เล่นเป็นต้นไม้ไซ้มี๊ ต้นไม้ที่อยู่ๆ ก็เกิดล้มไปทับต้นไม้อื่น ทำให้ต้นไม้ล้มหมดทุกต้น แล้วเรื่องก็ต้องจบลงเท่านั้น เพราะต้นไม้ร้องไห้กันยกใหญ่”

“โอ้ นั่นมันอดีตสมัยไหนแล้วพี่” ราวุฒน์พูดเสียงอ่อย

รามันมองหน้าน้องชายเหมือนอยากจะถามว่าแล้วอยากเป็นอะไรอีก

ราวุฒน์มองสบตาพี่ชาย แล้วโพล่งขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้ “ผมอยาก

เป็นนักร้องด้วย”

“จำได้หรือเปล่า ตอน ป. ๓...”

“พอแกะพี ผมจำได้” ราวฉน์รีบยกมือห้าม เรื่องนี้ทำไมเขาจะจำไม่ได้ เพราะพอกับแม่ส่งตัวเครื่องบินบอกให้พี่ชายรีบกลับมาเป็นกำลังใจ ให้น้องชายคนเดียวที่สมัครประกวดร้องเพลง ผลนะหรือ ร้องล่มตั้งแต่ต้นเพลง สุดท้ายก็ยื่นร้องให้กระซิกๆ อยู่กลางเวที อับอายขายหน้าไปตั้งหนึ่งปีกว่าเพื่อนๆ จะลืม

“พรุ่งนี้มาทำงาน อย่าลืม” เสียงคำสั่งดังปิดท้าย แล้วรามันก็หยิบเอกสารขึ้นมาอ่านอย่างไม่สนใจน้องชายอีก

“ครับ” ราวฉน์ตอบรับด้วยน้ำเสียงเฉาๆ แล้วเดินคอตกออกไปจากห้องอย่างคนจำยอม

รามันเงยหน้าขึ้นมามองตามหลังน้องชายแล้วส่ายหัว ถึงราวฉน์จะดูไม่เอาไหน แต่ก็มีส่วนที่ใครๆ ต่างก็โกรธไม่ลง และถึงเจ้าตัวจะเอาแต่ใจตัวเองมากแค่ไหน แต่สุดท้ายราวฉน์ก็ต้องยอมแพ้ถ้าเถียงไม่ขึ้น เขาจะใช้จุดนี้แหละ ทำให้น้องชายของเขาดำเนินชีวิตให้เข้ารูปเข้ารอยมากขึ้น เพราะมันหมดเวลาแล้วสำหรับการใช้ชีวิตลอยชายไปวันๆ เหมือนเช่นที่ผ่านมา

วันต่อมา หญิงสาวผู้ไม่ยอมเสียตึกไปง่ายๆ เงยหน้าขึ้นมามองอาคารสูงที่ตนมาเยือนเมื่อวาน แต่ต้องกลับไปโดยที่ไม่ได้ความคืบหน้าอะไรไปเลยแม้แต่น้อย วันนี้หญิงสาวจึงมุ่งมั่นเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะทำอะไรเธอก็ต้องคุยกับเจ้าของที่นี่ให้ได้

วันนี้ น้ำจืดชวนเพื่อนรักให้มาด้วยกันด้วย

“จะเอาอย่างนี้แน่หรือน้ำจืด” ปาร์นีถามขึ้นอย่างไม่ค่อยแน่ใจ

“แน่นอน ปาไปเบี่ยงเบนความสนใจประชาสัมพันธ์ที่นั่นอยู่หน้าเคาน์เตอร์ ส่วนเราจะแอบขึ้นไปข้างบน” น้ำจืดบอกเพื่อน หลังจากทีนอนขบคิดหาทางมาทั้งคืน งานนี้เธอน่าจะอาศัยความมีชื่อเสียงของเพื่อนรักให้เป็นประโยชน์

“เอาก็เอา” ปาร์นี่พยักหน้า

“งั้นจัดการเลย เต็มที่เลยนะเพื่อน” น้ำจิ้มยิ้มเจ้าเล่ห์

ปาร์นี่สูดหายใจเข้าอย่างแรงเพื่อเสริมกำลังใจให้ตัวเอง จากนั้นก็เดินตรงเข้าไปหาประชาสัมพันธ์ที่นั่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์ด้วยท่วงท่ามั่นใจ เต็มร้อย

“มีอะไรให้รับใช้คะ” ประชาสัมพันธ์สาวเอ่ยทัก และเมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นหน้าปาร์นี่เต็มๆ ตา ก็อุทานด้วยความดีใจแกมตื่นตื่น “อู๊ย! น้องปาร์นี่ นักกีฬาเทควันโดเหรียญทองโอลิมปิกใช้มั๊ยคะ”

ปาร์นี่ฉีกยิ้มหวานส่งให้ “ค่ะ”

ประชาสัมพันธ์สาวยิ้มกว้าง “ดีใจจังเลยคะที่เจอน้องปา ตัวจริงดูดีกว่าในทีวีซะอีก”

ปาร์นี่ไม่ตอบ ได้แต่ส่งยิ้มให้อีกฝ่าย

“มีอะไรให้พี่ช่วยบอกได้เลยนะคะ ไม่ต้องเกรงใจ น้องปาเป็นขวัญใจของพี่เลยนะคะ ขนาดหลานๆ ที่บ้านยังกรี๊ดน้องปากันใหญ่เลยเนี่ย ถ้ารู้ว่ามีพี่ที่เจอน้องปา พวกแกคงกรี๊ดสลบ ถ้ายิ่งขอลายเซ็นกับรูปด้วยนะคะ มาคะน้องปา มาถ่ายรูปกัน”

จากนั้นเสียงซักชวนจากปากสู่ปากก็ลามไปทั่ว พาให้คนอื่นตื่นตื่นว่านักกีฬาเหรียญทองโอลิมปิกสองสมัยมาที่ตีกวอดเดชาวัฒน์ และในสถานการณ์ที่เป็นใจเช่นนี้ ปาร์นี่จึงดึงความสนใจของทุกคนด้วยการแจกยิ้มส่งให้อย่างถ้วนหน้า ส่วนน้ำจิ้มที่ยืนหลบอยู่อาศัยช่วงซุลมุนเดินเนียนๆ ผ่านไป พร้อมกันนั้นก็ยิ้มที่ระยิบระยับพร้อมชวนวิ่งให้เพื่อนว่าทำได้ดีมาก

น้ำจิ้มเดินมาหยุดที่หน้าลิฟต์ ขณะที่กำลังซึ้งใจว่าจะขึ้นลิฟต์ตัวไหนดี ลิฟต์ตัวแรกก็เคลื่อนลงมาพอดี น้ำจิ้มจึงเดินตามคนอื่นๆ เข้าไปในลิฟต์ ก่อนจะเอะใจเมื่อหาเลขชั้นที่ต้องการจะไปไม่เจอ

“คุณคะ ทำไมไม่มีชั้นที่สี่สิบเก้าคะ” น้ำจิ้มหันไปถามหญิงสาวที่ยืนอยู่ด้านข้าง

“อ้อ ชั้นนั้นต้องไปใช้ลิฟต์ทางขวาตัวในสุดคะ”

“ขอบคุณค่ะ” น้ำจิ้มรีบกล่าวขอบคุณ และรีบเดินออกจากลิฟต์ก่อนที่ประตูลิฟต์จะปิดลง

คนเกือบขึ้นลิฟต์ผิดถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อได้รับความกระจ่างว่าต้องขึ้นลิฟต์ตัวไหน สายตาหญิงสาวมองตรงไปยังลิฟต์เจ้าปัญหาทางขวาตัวในสุด เป็นวงจรกรรมของเธอใช่ไหมที่ต้องกลับไปขึ้นลิฟต์ตัวเดิม

น้ำจิ้มเดินตรงไปยังลิฟต์ที่จะพาขึ้นไปยังชั้นที่ต้องการ หญิงสาวเมียงๆ มองๆ ดูลิฟต์อยู่ครู่ใหญ่ จนเมื่อตัดสินใจได้แล้วจึงกดลิฟต์ ในทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออก น้ำจิ้มก็รีบมองเข้าไปสำรวจข้างในอย่างรวดเร็ว

“ไม่อยู่ ดีเป็นบ้า” น้ำจิ้มยิ้มอย่างโล่งใจเมื่อเห็นภายในลิฟต์ว่างเปล่า จากนั้นก็ก้าวเดินเข้าไปด้วยความดีใจที่ไม่ต้องเจอหน้าใครบางคนที่ทำให้เธออารมณ์เสียเมื่อวานนี้

ลิฟต์เคลื่อนตัวขึ้นเรื่อยๆ จากชั้นที่หนึ่ง สอง สาม พอมาถึงชั้นที่สิบสาม ลิฟต์ก็หยุดลง

เสียง ‘ติ๊ง’ ดังขึ้น ก่อนที่ประตูลิฟต์จะเปิดออก แล้วชายหนุ่มในชุดสูทสีดำสามคนก็เดินเข้ามาในลิฟต์ หนึ่งในนั้นขมวดคิ้วจนแทบเป็นปมเมื่อเห็นว่าภายในลิฟต์มีคนอื่นอยู่ด้วย ซึ่งคนที่ว่าก็รีบสะบัดหน้า ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ เสมอผาผางได้อย่างหน้าไม่อาย

ชายที่เหลืออีกสองคนมองตาม และอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นหญิงสาวแปลกหน้ากล้าใช้ลิฟต์ตัวนี้

รามันเอื้อมมือไปกดหมายเลขชั้นสี่สิบเก้า ลูกน้องคนสนิททั้งสองคนหันมามองหน้ากันทันทีที่เห็นเจ้านายใหญ่เป็นคนลงมือกดหมายเลขชั้นด้วยตัวเอง

“กดซ้ำอีกแล้ว พูดยังไม่รู้จักฟัง” น้ำจิ้มพูดจริงจังเบาๆ

รามันตัวดีส่ายตามาจ้องหญิงสาวทันที

น้ำจิ้มที่ยืนอยู่ในสุดอาศัยความได้เปรียบที่เข้ามาก่อน ยืนเฉย ทำหน้านิ่ง ไม่สนใจสายตาใดๆ ของอีกฝ่าย

“คุณผู้หญิงจะไปชั้นไหน” เสียงห้วนถามขึ้น

“สี่สิบเก้า” น้ำจิ้มเซิดหน้าตอบเสียงหยิ่งๆ

คนสนิทของรามันเล็กคิ้ว เจ้านายของเขาไม่เคยทักหญิงแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แสดงว่าเจ้านายของเขาคงรู้จักหญิงสาวคนนี้อย่างดีแล้ว

“ชั้นนั้นเป็นชั้นของผู้บริหารระดับสูง ห้ามบุคคลภายนอกขึ้นไปก่อนได้รับอนุญาต ไม่ทราบว่าคุณผู้หญิงรู้หรือเปล่า” เสียงห้วนยังคงถามต่อ

“รู้ แต่ฉันไม่ใช่บุคคลภายนอก” น้ำจืดตอบ

รามันเล็กคิ้ว ผู้หญิงคนนี้อ้างตัวว่าไม่ใช่บุคคลภายนอก แต่ชั้นนั้นนอกจากห้องของเขาก็มีแต่ห้องใหม่ของราวีธมน์ แล้วราวีธมน์ก็ไม่เคยมีเพื่อนผู้หญิงที่สวยน้อยกว่าดารา เพราะฉะนั้นผู้หญิงคนนี้ต้องโกหกอย่างแน่นอน

“คุณมาหาใคร”

“ฉันว่าคุณทำหน้าที่ที่กตลิตไปเถอะ จะอยากรู้เรื่องของคนอื่นไปทำไม” น้ำจืดตอบเสียงเอือมๆ เสมือนว่าชายหนุ่มเป็นคนชอบสอดรู้สอดเห็นเรื่องของคนอื่น

“ผมต้องรู้ไว้ เพราะเป็นหนึ่งในหน้าที่ เราจะไม่ปล่อยให้คนนอกเข้ามาเพ่นพ่าน” รามันพูดกลับเสียงขุ่น

น้ำจืดถลึงตามองหน้าอีกฝ่ายอย่างเคืองๆ “นี่คุณ ฉันไม่ใช่หมาจะจะได้มาเพ่นพ่าน แล้วคุณก็กรุณาคิดให้ดีกว่าอนจะว่าฉันเป็นหมา เพราะถ้าฉันเป็นหมา เจ้านายคุณก็ต้องหมาด้วย เพราะหมาต้องมาหาหมาอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ ดังนั้นกรุณาเลิกใช้คำให้มันสุภาพด้วย ไม่ใช่ฉันนั้นถ้าฉันเจอเจ้านายคุณ ฉันจะบอกเขาว่า คุณว่าเขาเป็น...หมารามัน” เสียงน้ำจืดย้ำคำว่าหมารามันดังเข้ม

รามันกัดฟันกรอดๆ ส่วนคนติดตามที่เหลืออีกสองคนตาเบิกค้างอย่างนี้ก็ไม่ถึง

“จะถามอะไรอีกมัย” น้ำจืดทำเสียงข่มถามกลับอย่างวางท่า

“ไม่มี” เสียงห้วนเข้มดังล่อตรึมฝีปากออกมา

“ดี คุณจะรู้ตัวว่าควรปฏิบัติตัวกับแขกของคุณรามันยังงั” หญิงสาวได้ที่สั่งสอนอีกฝ่าย

“ครับ คุณผู้หญิง” น้ำเสียงเย็นยะเยือกเอ่ยบอกหญิงสาวเพียงคนเดียว ภายใต้อลิฟต์

ประตูลิฟต์เปิดออกที่ชั้นสี่สิบเก้า น้ำจืดก้าวเดินออกไปเป็นคนแรก ด้วยท่วงท่ามั่นใจ ก่อนจะยื่นลังเลมองซ้ายขวาว่าควรจะไปทางไหนดี

“ขวา” เสียงแหบทรงอำนาจบอกมาจากด้านหลังน้ำจืด

“ฉันรู้หรือก่อน” น้ำจืดพูดแก้เก้อ และรีบหมุนตัวเดินไปทางขวาทันที

“คุณรามันรู้จักเธอหรือครับ” คนติดตามรามันถามขึ้นอย่างสงสัย

“ไม่รู้จัก แต่อีกเดี๋ยวคงต้องรู้จักเป็นอย่างดีแน่” รามันพูดเสียงเรียบ น้ำเสียงบอกชัดว่าเขาเรื่องเต็มที่

“เธอเก่งนะครับ ทำเหมือนรู้จักคุณรามันอย่างสนิทสนมเลย”

“ผู้หญิงมักเก่งในเรื่องไร้สาระเสมอ โดยเฉพาะผู้หญิงคนนี้” รามันตอบลูกน้องคนสนิทเสียงเข้ม จากนั้นก็เดินตามหญิงสาวไป

น้ำจืดเดินมาหยุดหน้าห้องขนาดใหญ่ ก่อนจะผลักประตูเข้าไป และเดินตรงเข้าไปหาหญิงสาวคนหนึ่งที่นั่งทำงานอยู่บริเวณนั้น

“ขอโทษนะคะ ดิฉันมาพบคุณรามันค่ะ” น้ำจืดบอกอีกฝ่าย

หญิงสาวที่กำลังนั่งก้มหน้าทำงานอยู่เงยหน้าขึ้นมอง ในตอนแรกหญิงสาวคนนั้นทำท่าจะปฏิเสธ แต่เมื่อเห็นคนที่เดินตามมาด้านหลังพยักหน้าหญิงสาวจึงพยักหน้าให้น้ำจืด “เชิญเข้าไปรอที่ห้องคุณรามันได้เลยค่ะ”

น้ำจืดซังกะไปเล็กน้อย เพราะคาดไม่ถึงว่าเรื่องจะง่ายกว่าที่คิดไว้เยอะ ดังนั้นเพื่อกันอีกฝ่ายเปลี่ยนใจในภายหลัง น้ำจืดจึงรีบเอ่ยปาก “ขอบคุณค่ะ” แล้วรีบเดินเข้าไปในห้องที่มีป้ายชื่อสีทองติดอยู่หน้าประตูทันที

“คุณจัน ถ้าผมไม่เรียก ห้ามใครเข้าไปรบกวน” รามันเดินมาหยุดที่หน้าโต๊ะเลขาฯ พร้อมกับสั่งกำชับ

“ค่ะ คุณรามัน” เลขาฯ สาวรับคำอย่างงงๆ ปกติเจ้านายของเธอไม่รับแขกที่เป็นผู้หญิงในห้องทำงาน ซึ่งตั้งแต่เธอทำงานในตำแหน่งนี้มาก็มีผู้หญิงเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เป็นข้อยกเว้น คือคุณพิจิตรา มารดาของ

เจ้านายตน

รามันพยักหน้าให้เลขาฯ และหันไปพูดกับคนสนิททั้งสองคนที่เดินตามหลังมา “ทศ จักร นายสองคนไปเตรียมตัวก่อน ขอเวลาฉันจัดการธุระส่วนตัวสักครู่ เสร็จแล้วจะตามไป”

“ครับ” ทศและจักร คนสนิททั้งสองคนของรามันรับคำ และผละเดินออกไปเตรียมตัวตามคำสั่งของเจ้านาย

รามันรอให้ลูกน้องทั้งสองคนเดินออกไป จากนั้นก็เบนสายตาดำเนินไปมองบานประตู เหมือนจะจ้องให้ทะลุเข้าไปถึงด้านใน

น้ำจิวกวาดสายตามองภายในห้องทำงานแสนหรืออย่างตะลึงนิดๆ “แม่เจ้าไวย! รสนิยมช่างศิวิไลซ์ล้ำฟ้าจริงๆ นี่มันห้องทำงานหรือเนียบเนียบสุดๆ เลย หลกว่าในละครที่เคยดูซะอีก”

เสียงเปิดประตูดึงความสนใจของน้ำจิวที่กำลังตื่นตาตื่นใจให้หันกลับไปมองผู้ที่เดินเข้ามา

“ตามเข้ามาทำไมไม่ทราบ” น้ำเสียงคนถามถามอย่างหาเรื่องนิดๆ คนโดนถามไม่ตอบ ได้แต่เดินเข้าไปนั่งที่เก้าอี้ของเจ้าของห้อง แล้วหยิบเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะมาอ่าน

“โหย! ฟอรัมจัดจริงๆ วางท่าได้เหมือนมาก” หญิงสาวเอ่ยเยาะเสียงสูง

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นเพียงเล็กน้อย และอ่านเอกสารต่ออย่างไม่ใส่ใจคำถากถางของอีกฝ่าย

น้ำจิวส่ายหัว ก่อนจะพูดเหมือนคนที่รู้เท่าทันทุกอย่าง “คิดดีแล้วหรือที่ทำแบบนี้ อย่าคิดมาอ้ากกันด้วยกลยุทธ์เด็กๆ เลย ฉันไม่ใช่คนโง่งนะ มีแต่ในละครเท่านั้นแหละ ที่บังเอิญนางเอกเข้าใจผิดคิดว่าพระเอกเป็นพนักงานกตลিপต์ ทั้งที่ความจริงแล้วพระเอกเป็นเจ้าของกิจการหมื่นล้านแหล่ม...น่าเสียดายจริงๆ” น้ำจิวลากเสียงยาวเหมือนเสียดายมาก “พอดีเรื่องนี้ฉันไม่คิดจะเป็นนางเอก แบบว่า เอ่อ...พระเอกมันไม่คู่ควรนะ ดูแล้วหม่นหมองไม่ค่อยเข้าตาเท่าไร”

รามันแงหน้าขึ้นจากเอกสาร ดวงตาคมเข้มจ้องเขม็งไปยังหญิงสาว

ที่ยืนพูดจาหาสาระไม่ได้อยู่เบื้องหน้า

“ยังไม่รีบลุกมาอีก เดี่ยวเจ้านายคุณก็เข้ามาหรอก” น้ำจิวเดินอ้อมโต๊ะทำงานตัวใหญ่มายืนข้างเก้าอี้ที่ชายหนุ่มนั่งอยู่ “ลุกขึ้น!! เดี่ยวหูดก็ขึ้นตุตห rokok ซี้ซั้วนี่แบบนี้ เกิดเก้าอี้ตัวนี้เจ้าที่แรง วันนั้นฉันจะพลอยชวยไปด้วย”

ชายหนุ่มหายใจแรง ดวงตาทั้งสองข้างวาววาบ แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว นอกจากเอื้อมมือไปหยิบกรอบรูป และตั้งใจหันกรอบรูปมาให้หญิงสาวเห็นชัดๆ

“ยังอีก” น้ำจิวทำเสียงดูใส่ ไม่สนใจจะมองรูปอะไรทั้งนั้น

รามันเอื้อมมือไปคว้ากรอบรูปอีกครั้ง แล้วจับยัดลงไปใต้มือหญิงสาว

“ฉันไม่สนใจรูปไร้สาระ...” น้ำจิวชะงักงาบ จู่ๆ ก็มีความรู้สึกเหมือนมีก้อนเมฆสีดำทะมึนเคลื่อนตัวเข้ามาเติมฟ้าไปหมด

“เอ่อ...รูปถ่ายคมชัดดีนะ คนถ่ายถ่ายเก่งมาก เข้าใจเลือกมุมกล้องดีจริงๆ ส่วนคนในรูปก็ดูดีมากๆ เลย เหอๆ” เสียงหัวเราะผิดๆ ดังปิดท้าย แล้วน้ำจิวก็วางรูปลงเบาๆ จากนั้นก็ก้าวถอยหลังช้าๆ เหมือนเตรียมจะวิ่งหนีออกไปตั้งหลักใหม่

“ไปนั่งที่เก้าอี้!!” น้ำเสียงเฉียบขาดสั่งเสียงดัง ก่อนที่น้ำจิวจะหันได้ทำอะไร

น้ำจิวมูมปากกระตุก ขาที่เตรียมตัวจะก้าวออกไปจากห้องต้องเปลี่ยนทิศทาง เดินดูๆ มานั่งที่เก้าอี้ที่จัดไว้ให้แขกของเจ้าของห้อง

“แนะนำตัว” คำสั่งหัวนๆ ออกมาจากปากของชายหนุ่มที่น้ำจิวตราหน้าว่าเป็นพนักงานกตลิพีต์

“เอ่อ คือ...ดิฉัน...ชื่อน้ำจิว”

ดวงตาของรามันหรือรังเล็กน้อย เมื่อได้ยินชื่อแปลกๆ ที่ออกมาจากปากของตัวปัญญา

“ดิฉันมีธุระ...” น้ำจิวยังไม่ทันได้พูดต่อ เสียงหัวนๆ ของรามันก็ดังชัดขึ้นก่อน

“ผมบอกให้คุณแนะนำตัว ยังไม่อนุญาตให้พูดเรื่องอื่น”

น้ำจืดวกลอกตา แอบหันไปเบ้หน้าไม่ให้อีกฝ่ายเห็น ตอนนี่สิ่งที่ตัวเธอต้องทำคืออดทนอดกลั้นให้ถึงที่สุด ไม่เช่นนั้นเอ็นเจียมต้องพังลงไปต่อหน้าต่อตา และตราบไต่ที่เธอยังเป็นเจ้าของเอ็นเจียมอยู่ เธอก็คงจะไม่ยอมให้เหตุการณ์แบบนั้นเกิดขึ้นแน่ ดังนั้นในเวลานี้ เธอกงต้องยอมทำตามคำสั่งของผู้ชายบ้าอำนาจคนนี้ไปก่อน จากนั้นถ้าวันไต่ที่เธอหลุดพ้น นายรามันก็รามันเถอะ ปล่อยให้รวยล้นทะเลูก้อนเมฆขนาดไหน เธอก็คงจะอัดให้กระเด็น อัด อัด อัด แบบไม่ยั้งมือด้วยซ้ำ... น้ำจืดคิดในใจอย่างแค้นๆ

“ดิฉันชื่อน้ำจืด นามสกุลหัสปัญญา จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สมาชิกภายในครอบครัวมีทั้งหมดห้าคน ดิฉันมีพี่ชายสองคน บิดามารดา รับราชการเป็นอาจารย์สอนระดับอุดมศึกษา พี่ชายทั้งสองของดิฉันก็รับราชการ คนโตเป็นอาจารย์ ส่วนอีกคนเป็นตำรวจ...” น้ำจืดพูดไล่ประวัติจากเล็กจนโตอย่างละเอียดยิบ พร้อมกับมองเห็นรามันด้วยความเจ็บใจ เขาบอกให้เธอแนะนำตัว แต่ตัวเขาเองกลับก้มหน้าก้มตาอ่านเอกสาร มันช่างกวนโมโหสิ้นดี จำเอาไว้เลย ไอ้เชื้อราบ้า

“ขอรายละเอียดส่วนตัวเพิ่ม” รามันเอ่ยขึ้น ทั้งๆ ที่ยังก้มหน้าอ่านเอกสารในแฟ้ม

ใบหน้าหญิงสาวหงิกงอ แต่จำต้องข่มกลั้นความโมโหเอาไว้ “ดิฉันอายุยี่สิบสี่ สูงหนึ่งร้อยหกสิบเก้า น้ำหนักห้าสิบห้า จะเอาสัดส่วนด้วยมั้ยคะ” น้ำเสียงรวนๆ กึ่งประชดประชันถามขึ้นในประโยคสุดท้าย

“ถ้าคิดว่ามีประโยชน์ก็แนะนำมา”

น้ำจืดกัดฟันกรอดๆ โดนทำแบบนี้ถ้า她不ตอบมันก็ดูขี้ขลาดเกินไป ถ้าเขาคิดว่าเขาชนะเพราะเธอไม่กล้าบอกอะไรก็ ขอบอกว่ารู้จักคนอย่างไร น้ำจืดน้อยไปซะแล้ว

“สามสิบสี่...”

แววตาคมกริบเบยขึ้นมาจากเอกสารในมือทันที พร้อมกับนั้นก็กวาดตามองประเมิน ก่อนจะพูดเสียงเข้มสวนขึ้น “อย่าโกหก”

น้ำจืดถอนหายใจพริต ต้องเค้นเสียงตอบใหม่อย่างซ้าๆ ซัดๆ ด้วยความแค้นสมอก

“สาม-สิบ-สอง ยี่-สิบ-ห้า สาม-สิบ-ห้า”

รามันพยักหน้าเป็นเชิงรับได้ ส่วนคนพูดก็ได้แต่ฮึดฮัดแค้นๆ อยู่ในใจ หน่อย..ตอนที่เธอบอกเรื่องอื่นไม่เห็นจะมีปฏิกิริยา ที่เรื่องนี้ต้องยกหน้าขึ้นมามองพิสูจน์ ผู้ชายบ้า ลามก ทำมาเป็นพยักหน้ารับทราบ ไอ้ผู้ชายซึกอ

“สถานภาพ” รามันถาม สายตาจ้องเขม็งไปยังคนที่ต้องตอบ

น้ำจิวจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างสุดจะทน “คุณรามัน ดิฉันไม่ได้มาสมัครงาน คงไม่ต้องรายงานรายละเอียดส่วนตัวทุกอย่างหรอกมั้ง...คะ” คำสุดท้ายน้ำจิวยังอุตส่าห์มีหางเสียง ทั้งที่ดวงตาวาววาบด้วยความเคืองแค้นเป็นที่สุด

“ขอให้ตอบตามที่ถาม” ใบหน้าคนถามนิ่งเฉย แต่น้ำเสียงบอกชัดถึงการบังคับทางอ้อม

น้ำจิวเผลอปากแน่น ก่อนจะตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงกดต่ำลอดไรรphan “โสด”

“อืม” รามันพยักหน้ารับรู้ “พຽงนี้มาพบผมที่ตรง”

“อะไรนะ!! แล้ววันนี้ล่ะ” น้ำจิวโพล่งถามเสียงดัง

“ผมไม่มีเวลา ต้องออกไปข้างนอก” รามันตอบเสียงเรียบ

“แต่พຽงนี้ฉันไม่ว่าง” น้ำจิวค้านขึ้น

รามันมองหน้าหญิงสาว “ถ้าจะมีใครสักคนพูดคำว่าไม่ว่าง คนคนนั้นควรเป็นผม” พูดจบรามันก็ขยับตัวไปหยิบโทรศัพท์ และโทร. ออกไปสั่งงานเลขานุการ หน้าห้องโดยไม่สนใจหญิงสาวที่กำลังทำหน้าแค้นๆ เลยสักนิด “คุณจัน บอกจักรกับทศให้เตรียมพร้อมอีกสองนาที่ ผมจะไปข้างนอก”

น้ำจิวหายใจถี่แรง จ้องมองคนที่ต้องออกไปข้างนอกด้วยแววตาอาฆาต ไม่มีเวลา แล้วที่ผ่านมาร่วมครึ่งชั่วโมงให้เธอพาลมประวัติทำไม ถ้าคุยเรื่องที่ต้องการจะคุย ปานนี้ก็คงเรียบร้อยไปแล้ว ทำอย่างนี้มันแกล้งกันชัดๆ

“ผมไม่ชอบคนผิตเวลา หวังว่าคุณน้ำจิวคงเข้าใจ เชิญ” รามันพูดสั่งขึ้นเป็นประโยคสุดท้าย แล้วน้ำจิวก็ลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ พร้อมกับ

สะบัดหน้าพริต ดวงตาทั้งสองข้างลุกวาว และก้าวฉับๆ เดินออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว

มุมปากของคนที่ยังนั่งอยู่ที่เดิมยกขึ้นเล็กน้อย บางสิ่งบางอย่างที่เราไม่เคยคาดคิดว่าจะได้พบเจอก็กลับมาพบเจอกันอีกครั้งจนได้ น้ำจืด หัสบัญญัติ ชื่อที่เขาไม่เคยลืม รามันมองตามหลังคนที่เดินปึงปึงจากไปด้วยแววตาเป็นประกาย ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยจริงๆ ตอนเป็นเด็กกวนว้ายร้ายกาจมาก เพียงใด โตขึ้นมากี่เหมือนเดิมทุกประการ

รามันจับข้อมือตัวเองแล้วยิ้มออกมา รอยแผลจางๆ ที่ฝากไว้ให้จดจำตลอดยี่สิบปี มาถึงวันนี้ เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนนั้นได้รับผลตอบแทนกลับคืนไปบ้างก็คงจะดีไม่น้อย

น้ำจืดเดินสับสนมาตามทางด้วยความเจ็บใจ เมื่อมาถึงหน้าลิฟต์หญิงสาวก็กดปุ่มถึยิบ แถมยังใส่แรงกดไม่ยั้ง คล้ายกับว่ากำลังระบายความแค้นลงไปบนปุ่มนั้น เสมือนว่าเป็นใบหน้าของคนที่เป็นเจ้าของลิฟต์

“นายรามัน นึกว่าฉันจะง้อไฉ้มัย รวยแล้วทำหึง คนบ้าอำนาจชอบวางก้าม จำเอาไว้เลย คิดจะแก่งคนอย่างน้ำจืด รอให้ฉันได้สิ่งที่ต้องการก่อนเถอะ ฉันจะเอาคืนให้สาสม ฉันจะเตะนายให้ร้องเอ็งๆ วิ่งหนีทางจุกจุก ฉันจะอัดนายให้ละติดกำแพง แล้วถ้าวันนั้นมาถึง สิ่งทีฉันจะทำกับนาย ความตายยังเรียก ‘พี่ครับ พี่ครับ ปล่อยให้ผมตายเถอะครับ’ ”

ยิ่งพูดน้ำจืดยิ่งโมโห จึงฮึดๆ ฮึดๆ ต่อยกำปั้นใส่ฝ่ามือตั้งปึกๆ ระบายความคั่งแค้นอยู่คนเดียวภายในลิฟต์ที่กำลังเคลื่อนตัวลงจากชั้นสี่สิบเก้า